

Svobodné noviny na internetu

☛ www.i-sn.cz ☛

STOLETÍ HRY NA DEMOKRACII...

Motto: „*System dokáže přežít své hlupáky a dokonce i ty ambiciózní. Ale nemá obranu proti vnitřní zradě. Nepřítel před branami je méně nebezpečný, neboť o něm víme a své úmysly neskrývá. Zrádce na druhé straně žije volně mezi námi, jeho lstivá, úlisná slova vanou všemi uličkami a proniknou až k těm, kteří vládnou, jenže zrádce nezní jako zrádce. Hovoří jazykem svých obětí, nosí jejich tvář a používá jejich argumenty. Hraje na nízkost svých bližních, kterou mají hluboko v duši všichni. Napadne samotné srdce systému a postihne jej hnělou. Pracuje v tajnosti a neviděn, nakazí politiky způsobem, kterému nedokáže vzdorovat. Vražda nahání méně hrůzy než zrada. Pozor, pozor, pozor...*“

Marcus Tullius Cicero (42 př. n. l.)

Jednadvacáté století začalo v režimu světové hry na demokracii. Demokracie se sice všude hlásá, ve skutečnosti však nikde není. Je to jenom hra, klamný pláštík pro tvrdou realitu. Největší usurpátoři společnosti se pod touto rouškou dopouštějí největších zločinů na obyvatelích této planety. Hlásají svobodu, praktikují však terorismus dobře organizované hrstky vládychtivých, která se neštítí ani takových prostředků, jakými je teroristická, či světová válka. Ba dokonce se schyluje i k válce jaderné.

Taková politika je rakovinou na lidské společnosti a také se podobně šíří. Zprvu příliš nebolí, ale potají bují tak, že už časem přestoupí kulminací bod k možnosti jejího zastavení, nebo vyléčení. Možná je už pak jen totální destrukce hostitelského organismu. Navíc díky lidské vychytralosti je lstivě předkládána jako velice progresivní a společnosti prospěšný postup, takže společnost lidí se domnívá, že je vedena k lepšímu. Ve skutečnosti je to cesta do záhuby. Něco jako nalákání stáda koní do ohrady, za nimiž se pak ohrada zavře a učiní ze stáda svobodných tvorů tažná zvířata. Právě v takové situaci se dnes naše společnost nachází.

Těsně po „sametovém“ převratu bylo na okraji Jungmannova náměstí v Dřevné ulici napsáno vápnem na ohradě varování: „Zase podraz?“ Národ se však hnal za vítězného vriskotu krysařských píšťal do stavu, proti kterému dnes na stejném náměstí demonstrativně protestuje. Je však už pozdě. Nevím, kdo ten prorocký a tehdy zdánlivě svatokrádežný nápis psal. Naštěstí potajmu, protože tehdy by jej jako proroka pravdy ukamenovali. Musel však mít velice přesné informace o záměru dostrkat zdánlivým vítězstvím omámenou společnost do dnešní situace. I dnes bychom takové informace potřebovali. Ne že by nás zachránily od předem nalinkované budoucnosti, ale pro útěchu, že alespoň známe svůj osud a kdo jsou naše falešné idoly.

Na serveru WikiLeaks se kousky pravdy objevily a provozovatel je označován za nepřítele lidstva číslo 1! Pochopitelně, sáhnout na tyrany je svatokrádežné! Je nám dovoleno jen poslušně sloužit a nereptat, jak to už zase jednou zdůraznil Yosef Ovadia. Není to poprvé, co se takové projevy objevují a jsou dokladem toho, jak jsme jako lidé různí a nesnášenliví. Jsme schopní utopit se navzájem na lžici vody pro sebemenší osobní výhodu. Ono „lidství“ jsme ochotni akceptovat, jen pokud nám osobně prospívá podle hesla „Co je tvoje, to je moje. Ale co je moje, do toho ti nic není!“ To je pochopitelně ta horší alternativa. Pár zbytků lidské solidarity ještě tu a tam živoří, spíše však skomírá na úbytě.

Za takových podmínek je pochopitelné, že sjednotit lidstvo a nalézt pro něj společenský řád vyhovující všem je prakticky nemožné. Lze však analyzovat základní vlastnosti společnosti a vyvodit z toho optimální cestu, která bude progresivní a bude vyhovovat většině, nejen pár jednotlivcům. Přes tuto skepsi o budoucnosti a malé víře o možnosti něco změnit bych tedy rád pokusil analyzovat současný stav a nalézt alespoň ty nejvýraznější nedostatky a možná i hypotetické možnosti nápravy. I když jistě nebudou vyslyšeny jako ten nápis na plotě...

Analýza lidské společnosti

Člověk je prý stvořen k obrazu Božímu a nese si tedy i stopu vlastnosti těch Bohů. A to podle starých bájí, jako je „Enuma Eliš“, té jejich agresivnější části, tedy těch „padlých andělů“. Ty měly za úkol zřejmě dobýt a kolonizovat nové světy a podle toho také vypadaly jejich vlastnosti a cíle jednání. Na anektovaném území (planetě) měli zavést „koloniální“ režim s příslušným podřízeně fungujícím systémem obyvatel, prospěšným jeho novým vládcům. Máme-li věřit bájím – a na těch zpravidla něco je – vyřešili to genovou manipulací místních nejlépe vyhovujících tvorů – primátů. Ti mají v genech tedy nejspíše kombinaci agresivní povahy svých tvůrců a původního stádního založení volně žijících primátů. A to v různém poměru. Zejména pak u genové manipulace „křížením bohů“ s pozemskými ženami, ze kterých asi pocházejí „polobohové“, tedy preferovaní místní vládci pozemšťanů, jako králové a faraoni.

U některých lidí nově vytvořené generace proto převládá agresivita a touha po moci i ovládní druhých. Jiní jsou založeni spíše na zděděných či vložených pudích pasivního způsobu života, jemuž vyhovuje podřízení se vůdci komunity, tedy nejčastěji stáda. Netouží po dominanci, ale po pohodlném životě, nenáročném na řešení životních situací. To přenechává svým vůdčím jedincům a doufá, že „ONI“ to budou dělat co nejlépe v jejich prospěch. Jsou proto v této víře ochotni vzdát se i části své osobní nezávislosti a svobody, jen aby měli klid. Protože myšlení bolí. Až potud je to v podstatě výhodné pro většinu členů dané části komunity.

Podstatný rozdíl nastane, když si vedoucí jedinci uvědomí svou moc nad ostatními a začnou ji zneužívat. Ti ovládní v rámci svého pohodlí to zprvu tolerují, ale záhy zjistí, že bouřit se proti těm dominujícím jim přináší jisté postihy a začnou se bát. A strach je tím nejlepším nástrojem dominátorů a stává se prostředkem „manipulace s davem“. Tak vzniká totalita nadvlády, která často eskaluje až do hrůzných forem. Společnost, která dokáže potlačit takové snahy hned v počátcích a udržet je v mezích, pokud jsou prospěšné, může pak celkem bez větších problémů existovat po delší dobu. Musí však mít zajištěny podmínky pro snadnou, ale nikoli bezpracnou obživu té ovládané části společnosti a účinnou kontrolu svých dominujících vládců, aby nezačali a nemohli začít zneužívat svých pravomocí ve svůj osobní prospěch.

To je ten nejdůležitější a také nejtěžší problém pro dobře fungující společnost. Jinak se začne společnost dělit na chudé a bohaté a společenské nůžky se začnou rozevírat. Skončí to tím, že jednotlivé skupiny vládců po upevnění totality ve svých územích začnou bojovat o nadvládu mezi sebou, tedy válčit. Nejprve mezi městskými státy, pak mezi státy národními i náboženskými a skončí to válkou světovou o jednosvětovou vládu. Aby dosáhli stavu, který popsal Yosef Ovadia, založeném na přesvědčení jisté skupiny zvláštních lidí, že jen oni jsou ti vyvolení a ostatní lidé jsou jen užitkovými tvory na vrcholu potravinového řetězce. O to se již velice snaží několik desetiletí

skupiny rádo by světovládců, jako například Bilderbergové za pomoci mnohých příslušovatelů z řad politiků, zatím našťestí jen s dílčími úspěchy. Probíhající boje však velice poškozují lidskou společnost a lidstvo by mělo takovým snahám učinit přítrž. Není-li už příliš pozdě. A to už asi je. Lidstvo už poznalo k prostředky tomu potřebné, jako atomovou energii, ovlivňování počasí a genetické manipulace.

Také u chudých, na dolní straně nůžek, jsou změny, ale ne tak pronikavé. Od nich se očekává to, co Němci vyjadřovali tak výstižným sloganem: „Maul halten und weiter machen!“ (= nereptat a dělat!). Na tomto působišti se jedná především o způsoby provedení v podstatě téhož – dosáhnou toho, aby pracující občané vytvářeli svou práci co nejvíce hodnot a nechali se bez reptání o ně „podojit“. Aby se tedy starali o pohodlí a hojnost všeho pro vládnoucí třídu a byli ji ochotni chránit v případě, pro ně prospěšné válce i za cenu vlastních životů. Za to jim bývá ponechána jen taková část jejich vytvořených hodnot, aby mohli obnovovat svoji pracovní sílu a příliš nereptali. Nelze jim nechat příliš mnoho, protože spokojený člověk má mnoho času pro přemýšlení o lidské spravedlnosti a mohl by se bouřit. Ani bohatých „selfmademanů“ nemá vládnoucí třída ráda mnoho, protože jsou pro ně „až příliš schopní“.

Příslušníci střední třídy, tedy živnostníci, úředníci a menší podnikatelé nejsou obvykle vládní třídou podporováni, protože ti jsou na ni málo závislí a jsou proto vytlačováni do dolní části společenských nůžek. Tam se pak nacházejí většinou takoví, kteří musí bojovat o svoje živobytí, a tedy možnost pracovat. Ten strach podporuje přirozená i umělé vytvářená nezaměstnanost, a tedy okamžitá nahraditelnost i hrozba z ní.

Do této kategorie se dostanou zpravidla jedinci s často řemeslnou zručností, ale nepřilíhající vysokou invencí. Dají se proto i vzhledem ke své nechuti k násilným změnám často „opít rohlíkem“ nevázně mluvených slibů a uměním manipulace s davem nasměrovat k jednáním jim samotným neprospěšným. To je třeba davová psychóza, zneužitelná například k lynčování někomu nepřijemných osob. Nebo obecnému schválení zásad, omezujících jejich vlastní svobodu. Uplatňují se tak zděděné způsoby podřízenosti vedoucímu jedinci velkého hejna či stáda obvyklé v přírodě, kde všichni dělají to, co ostatní, a cítí se bezpečni v přesile počtu.

To je jen velice strohý výčet fenoménů, ovlivňujících jednání lidské společnosti. Je v něm použita řada přísloví a nedefinovaných citátů, které jistě téměř všichni znají a nebudou mě snad podezřívát, že se chlubím cizím peřím. Je to avizovaný pokus o analýzu, kterou by měla následovat syntéza názorů. Pokusím-li se o ni, riskuji možná velkou dávkou nevole, ale budiž. Berte to ne jako sociologickou studii, pro kterou nejsem fundován, ale jako pocitový názor, jak by to možná být vše mělo. Spoléhám tak trochu na to, že jsem prožil řádku let jak v socialismu, tak kapitalismu s kritickým přístupem k oběma. Ještě ale pár slov k historii naší společnosti.

Pokus o řešení

Jak již bylo výše řečeno, možnost nalézt společenský řád, který by vyhovoval, všem je vzhledem k různorodosti lidských povah pouhá iluze. A i kdyby takový existoval, jeho praktické uplatnění na delší dobu je holá utopie. Záhy se zjistí, že pro takovou realizaci „nejsou prostě lidé“. Socialismus byl teoreticky docela dobře vymyšlený. Po jeho aplikaci nastalo všeobecné nadšení a vůle v něm pokračovat, dokonce taková, že už se od té doby tak dlouhou dobu neopakovala. Panovala nálada Janem Werichem zpívané písně „Ten udělá to a ten zas tohle a všichni dohromady uděláme moc!“. Lidé jezdili zdarma na brigády, zlevňovaly se potraviny, rozbíhala se výroba a obecný lid byl spokojen. Ne však na dlouho. Jak známo, skončilo to ze zákulisí řízeným únorovým pučem, při kterém se do vedoucích míst dostali lidé ne odborně, ale často všeho schopní – a skončilo to totalitou.

Kapitalistický režim, který socialismus vystřídal, má teoreticky také řadu předností. Je produktivnější, a tedy by měl většinu lidí zajistit lepší životní podmínky a zejména to, čím se tak ohání – osobní svobodu a demokracii, tedy vládu lidu. Obojí je však nedostatkovým zbožím pro obecný lid, protože základem kapitalismu je kapitalizace všeho na peníze, bez ohledu na člověka. Ta deklarovaná svoboda je soustředěna především na hromadění majetku jakýmkoli, byť na hranici zákona jsoucím způsobem. Majetek se ale musí někomu vzít, a komu jinému, než těm, kdo jej vlastní prací vytvářejí – řadovým občanům.

Nastává ekonomická totalita peněz, která je horší, než ta socialistická. Tedy zejména pro ty, kteří mají peněz málo. Zase použiji Werichův výrok: „Vono to baroko je hezký pro voko, ale flákat se bez floka okolo baroka je vo voko!“ To je výrok z kapitalismu první republiky a ten turbokapitalismus dnešní doby je ještě horší. Miliardy peněz jsou v rukou spekulantů, stát nemá peníze na nic, takže služby občanům jsou i mnohem horší než za socialismu. Nadšení, svobodní občané protestují stávkami, nebo svobodně odcházejí pracovat do zahraničí a „země nevzkvétá“.

Jsou regiony, kde i každý pátý občan je nezaměstnaný. V Nošovicích se nepěstuje zelí, ale na tamních polích vyrůstají z dovážených dílů automobily pro zahraniční podnikatele. Globální kapitalismus z nás udělal klasickou „banánovou republiku“, jak nám to tuším Henry Kissinger předpověděl. Asi věděl, co se nám chystá. Hospodářství je devastováno, dovážíme spoustu levného, ale často podřadného zboží ze zahraničí. Do zahraničí, konkrétně do Afghánistánu dovážíme námi placené naše vojáky a výzbroj, které jsou jednou z podstatných příčin zadlužení naší republiky. Občané jsou zadlužováni a ekonomicky vydiráni nabízením snadných půjček bankami a následně ničení nemožností jejich splácení a exekucemi. Stejně jako socialismus i kapitalismus kolabuje na bezuzdném využívání možností a zneužití společenského řádu, který se vymkl důkladné občanské kontrole. Takže nejde o demokracii, ale o hru na ni. O totalitu, skrývanou pod pláštíkem demokracie. Iluzi, vytvářenou médii, jimi ovládanými.

Pokusy o to, jak by šlo ledacos možná spravit, jsou na mé stránce již několik let. Bez velké odezvy. Což je ten velký problém, protože názor by si měl vytvořit každý sám. Snad ale najdu čas a podaří se mi sepsat podstatné věci jako slíbený pokus o syntézu analýz, jako pokračování tohoto záměru. Jde zejména o články na této stránce:

Jak nám vládnou politici, Jsou peníze živé, nebo náš pán?, Rozpočtový balíček nás nezachrání, Kapitalismus na holičkách..., Perfektní tunel, Občan Oškubánek, Co přijde po demokracii?, ... a jak z toho dál..., Tak už dost!, Utopická demokracie, Teď už maj to, co chtěli..., Velký parlamentní podvod, Chudým brát a bohatým dávat..., Slušní lidé, spojte se!, Žiješ? - tak plať!, Cesty české politiky, Jak dál s Ústavou?, Když to od Vás čtu.... Záplava lidské zlovolnosti..., Politická válka (viz: www.volny.cz/ingvesely).

12. 12. 2010

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

JAKEŠ JISTĚ ZÁVIDĚL...

To jsem si říkal při zhlédnutí Obamova projevu v Kongresu ke stavu Unie. Ta neutuchající podpora kongresmanů, spontánní potlesk republikánů i demokratů a nadšení v jejich tvářích. Nadšení při vytyčování vize „ještě lépe a radostněji“ mi skutečně připomněla jednání v našem bývalém Federálním shromáždění. Například tu jednohlasnost při volbě Václava Havla antikomunistickým prezidentem. Stejně i dnes někteří redaktoři vyzdvihují přednesené dobré úmysly, ale ty již byly mnohé v minulém projevu Baracka Obamy

před prezidentskou volbou. I tehdy mluvil o mnoha vznešených vizech a nových pracovních příležitostech a možnostech jejich realizace (Yes, we can!). Ale dnes, po dvou letech, je nutné se zeptat na výsledky: „A kde tedy jsou?“ O těchto problémech jsme psali již v dobách, kdy vznikaly. Pro ilustraci připojuji články ze čtvrtého čísla SN z roku 2008, které již nelze stáhnout z internetu pro srovnání.

Ó Obáma...

Tento chorál zní téměř po celé Zemi, s nadějí i euforií ne nepodobnou jako při „sametové revoluci“ u nás. Těch podobností je nemálo. Zejména médií vytvořený hlavní představitel změny žádané lidmi, jehož nevelké zkušenosti jsou vyvažované velkou touhou vejít do Bílého domu. Nemá ale asi úplnou představu, co vlastně taková funkce obnáší. Veze se na vlně nespokojenosti Američanů s Bushovou politikou bezohledného světového čteníka, posílenou dědictvím po Martinu Lutheru Kingovi. Je napůl muslim, napůl křesťan, černoch vychovaný bělochy, zkrátka od všeho půl. Může se vrhnout jakýmkoli směrem. Má však jen pár možností.

Tou první a nejpravděpodobnější je, že dřív, než podle slibů změní funkci prezidenta, změní funkce jeho. Stejně jako u Václava Havla. Je prý učení a učitelů v tomto směru bude mít jistě dost. Již jednal prý úspěšně s židovskými představiteli v Jeruzalémě, z Iráku a Afghánistánu zase tolik nespěchá a s radarem v Čechách a raketami v Polsku snad hodlá pokračovat. Pokud ale odolá a půjde svou cestou, může snadno dopadnout jako J. F. Kennedy. Zejména sáhne-li na zisky bank a velkých koncernů. V tomto směru bude mít obzvláště těžkou pozici, protože ti se dostali vlivem globalizace kapitálu do krize odbytu a budou se chtít na politice státu hojit. Nedej bože, aby chtěl vydávat státní peníze, jako to, chtěl udělat Kennedy. Nebo zastavit války a omezit zbrojení. To by jistě zbyla nějaká kulka i pro něho.

Nemalé potíže jej čekají od barevné části Ameriky, která bude chtít naplnit svá přehnaná očekávání, a to pokud možno hned. Udržet na uzdě tyto snahy bude jistě velice těžké. Najdou se ale určitě rádcí, kteří mu poradí, jak na to, aby i oni vydělali. Pro něj samého to bude spíš prohra. Jeho předchůdce King mohl prosazovat svůj sen mnohem snadněji, protože měl jen malou naději, že jej bude muset splnit. Obamovi není proto co závidět. Bankéři budou chtít své výdělky, mladí Američané budou chtít z války domů a doma práci, stejně jako Afroameričané zlepšení svých pozic. Kde na to vše vezme, ví snad jenom on. Rozhodně na to nebudou stačit úsměvy do kamery. Navíc si musí uvědomit, že Hillary Clintonová jako viceprezidentka mu může velice pomoci, ale jeho pád by jí otevřel cestu k prezidentství, po kterém také touží. Již jejím jmenováním do své vlády, včetně řady Clintonových přátel, je víceméně návrat éry Clintonů. Po případném pádu Obamy by ten návrat byl jistý. Václav Havel a jeho přátelé se jistě těší.

Nemohu se zbavit osobního dojmu, že Barack Obama je tmavým „bílým koněm“ k získání podpory Afroameričanů pro Clintony. Už teď Obama najíždí do zajetých kolejí války v Afghánistánu a protiraketové obrany ve střední Evropě. Už teď prohlašuje, že plnit rychle jeho sliby bude obtížné, ba nevyučuje ani přechodné zhoršení. Jeho „Yes, we can“ začíná jaksí drhnout. Vytvořit dva a půl tisíce pracovních míst při perspektivě velkého propouštění nebude snadné. A zkrátit ziskuchtivé spekulanty, profitující na recesi rovněž.

Nu, nebudu už malovat čerta na zeď, snad to dopadne dobře, byť na hospodářském poli to Americe Čína nijak neusnadní. Ani nám. Budou se přerozdělovat hospodářská odbytiště a to neprobíhalo nikdy mírumilovně. Že by lidé dostali rozum a dohodli se na vyhovujícím řešení, se nedá očekávat. Snad to ale přežijeme bez obavy, že jednou budeme litovat, že jsme se toho dočkali.

Záplava lidské zlovolnosti...

Když nám naši bohové očkovali na naši Zemi oněch pět lidských ras k obrazu svému, měli jistě své a nepochybně dobré úmysly. Nejspíše si přáli, abychom Zemi zkultivovali a zúrodnili tak, aby byla vhodná pro trvalý a bezproblémový život ať už náš, nebo i možná pro jejich potomky. Že se to jaksi vždy nedařilo, nám říká řada archeologických nálezů, svědčících nejspíše o nezdařených pokusech v tomto směru. A následných katastrofách, způsobených samotnými lidmi, nebo možná i samými bohy. Ty katastrofy měly odstranit to nedobré a nepovedené. Jako Sodomu a Gomoru.

Nechci tady rozvíjet různé teorie o tom pojednávající a raději bych se podíval na zoubek tomu, v čem žijeme tady a teď. Ono totiž se nejspíše schyluje k dalšímu přelomu v životě nás, lidí. Naši bohové nám asi předali nejen geny pro optimální spokojený život v souladu s přírodou, ve které žijeme, ale i pár nepěkných vlastností. Vedle inteligence a sebepoznání, pro které jsme prý byli vyhnáni z Ráje, jsme v nemalé míře zdědili i sklon pro jisté zkratkovité jednání při své obživě, nutkající nás žít se tím nejsnadnějším a nejpohodlnějším způsobem. Tak trochu je to pozůstatek z počátku života na naší zemi, kdy nás ještě bylo málo a příroda nás stáčela uživit pouhým sběrem jejích plodů. Teď, když se na všechny v hojně míře nedostává, má ten, kdo si pospíší a přičinil se víc než ten, kdo čeká, až co mu spadne do klína. A ti méně pilní se díky těm zděděným genům naučili, že mnohem snazší než se pracně trmácet za obživou je sáhnout si pro ni k těm, kteří si ji už sehnali a mají. Lidově řečeno: ukrást ji těm, kdo ji získali svou prací. V současném politickém zřízení jim v tom téměř nikdo nebrání, naopak pokud to dělají šikovně a platí daně, mají zelenou.

Podíváme-li se zblízka na to, že naše vláda by měla pilně hledat co nejlepší způsob, jak svým občanům usnadnit a zpříjemnit život, dojdeme k výsledku, že často činí pravý opak. Vláda pilně hledá způsoby, jak vydolovat z občanů co nejvíce peněz na to, aby je mohla utráct podle svého a na ni samou také dost zbylo. Občany proto zatěžuje různými daněmi a poplatky, jen aby se jí peníze hrnuly. Neštítí se jakékoli záminky ke zpoplatnění, jako jsou častější návštěvy u lékaře, daně a poplatky z pohonných hmot, parkování a převodu vozidel, vysoké pokuty a mnoho jiných. Lavina různých paušálních plateb je také cesta, jak dostat z občanů nezasloužené peníze. Odstraňujícím příkladem jsou ceny elektřiny, odvíjející se nikoli od nákladů, ale od cen na burze. Už dnes stojí při malém odběru díky paušálům kilowatthodina až dvanáct korun a ještě ji chtějí zvyšovat. Brzy budou vládě dobré i poplatky z komínů, jako kdysi na Moravě, a za dešťovou vodu. Nebo za používání chodníků či vydýchání kyslík. To vše na účet „zlepšení“ životní pohody občana veleúspěšnou vládou Topolánkovou. Julínkové poplatky jsou už proti útokům na řadové občany jen slabým odvarem. O snaze zrušit jedinou výhodu velmi starých v městské dopravě nemluvě. Desetitísícové poplatky za převody starších aut, které jsou sice méně bezpečné, zato dostupné pro ty chudší, kteří si nenakradli na lepší, i zdražení energií je sprosté. Smutné je, že nejvíce se to zase dotýká těch, kteří se jen těžko mohou bránit. Jako například důchodců a nemocných. To vláda není schopna vládnout tak, aby si zajistila peníze lepší organizací práce, nebo se těch majetnějších bojí? Nebo vrána vráně oči nevyklove?

Celá staletí je hledán přijatelný způsob mezilidských vztahů a společenských uspořádání, který by vytvořil dlouhodobě takové životní podmínky, aby nebylo nutné o ně s nasazením života bojovat. Není je třeba jistě jednotlivě popisovat. Je však nutno konstatovat, že ani demokracie není ještě tím pravým ořechovým. Je totiž silně zneužitelná svou širokou tolerancí pro všechny, ale právě ti nežádoucí ji umějí pro sebe dokonale využít. A to většinou titíž a ve všech společenských rádech. Slušný člověk totiž předpokládá stejnou slušnost i od ostatních a v tom je jeho největší slabina. Zejména, když ti méně slušní se shlukují do různých stran a spolků za účelem prosazení svých sobeckých zájmů. A brzy si vytvoří nejen dobře vybavenou policii i zákony pro své obhajování, ale i technické prostředky k útlumu snah obyvatelstva k vymanění se z takové závislosti. Prostředků k tomu je mnoho. Od vtíravé, v těch nejnevhodnějších

okamžících opakované reklamy, která je nejspíše doplňovaná reklamou podprahovou, přes nedostupnost práva pro obyčejné lidi, ba i laxním přístupem k potrestání prohřešků těch mocnějších. I takovou tolerancí, ba podporou šikany a nespravedlností v běžném životě je občan veden k apatii a nedůvěře, že se jej někdo zastane a rezignuje proto na nápravu. Natož pak tolerance darebáků, kterým se zpravidla nic nestane, zejména jsou-li z těch privilegovaných. Není divu, že roste počet různých havárií pro nedbalost, nebo selhání lidského faktoru. A také depresí a sebevražd.

Nechci se zde pokoušet o nalezení některé z možností, jak se přiblížit k onomu společensky spravedlivému uspořádání, to jsem udělal již několikrát v minulých článcích, které jsou snadno dostupné na webové stránce. Až na jednu výjimku. Tou je parafráze jednoho známého Rotschildova výroku: „Dejte mi moc nad penězi a je jedno, kdo bude dělat zákony.“ Její znění je: „**Vytvořte možnost důsledné a neodvolatelné kontroly se sankcemi nad těmi, kdo chtějí a mohou vládnout jiným, a je jedno, kdo to bude.**“ Za předpokladu ovšem, že to nebudou loutky, neschopné své funkce zastávat. Tato podmínka nebyla splněna za socialismu, který byl celkem dobře míněn, ale „nebyli na něj lidi“ schopní jej realizovat, či udržet původní záměr. Jak to dopadlo, jistě všichni víme. I přes to, že mnoho věcí je účelově demonizováno, stejně jako byl předtím demonizován kapitalismus. A stejně jako bude zřejmě časem hodnocen globální kapitalismus dnešní.

Je nepopíratelné, že společenské nůžky horní a střední vrstvy se čím dále víc rozvírají. Tu třetí, nepřizpůsobivou vrstvu do toho nelze počítat, protože se žije na vlně pozitivní diskriminace nebo tolerance a stahuje dolní ostrůvky těch nůžek ještě níže. Největší vliv na onu nerovnost má ale vrstva horní, označující sama sebe za V.I.P. (very important person). Přes nesčíslná ujišťování, že stát je proti soukromému podnikání neschopný, došlo na lámání chleba a najednou se ti vychvalovaní soukromníci obracují na stát s úspěšnými prosbami o pomoc při nápravě jejich nezdopovědných finančních transakcí. Předvedli totiž, že jsou schopni nejen lépe podnikat, ale také být nekonečně vynalézaví, jak bezohledně a bezuzdně dojit stát i občany pro svůj zisk. Bohatství nikomu nezavidím, ale získá-li někdo během krátké doby miliardový majetek, nemohl si jej vydělat vlastní prací, musel jej někomu ukrást. Stejně nevěrohodné jsou milionové platy manažerů, jako v bankách, nebo v ČEZu. Jsou to odměny za to, jak dovedou ošidit jiné. Přímý přínos k bohatství celé společnosti ale nemají.

A chamtivost po zisku se nezastavuje ani u některých, kteří mají tyto vlivy stíhat a trestat, tedy u policistů a soudců. Jistě nemusím vyjmenovávat řadu afér z poslední doby. Ne vždy konají ve prospěch společnosti, nežádka i ve prospěch svůj nebo udržení své funkce. Ukázkou je i spor o Lisabonskou smlouvu, kde ústavní soudci téměř obratem jednomyslně prohlásili, že neodporuje naší Ústavě z hlediska suverenity. A stojí také za to zamyslet se, jak jiní pánové, zvaní i k jednání rádoby světovládne Trilaterální komise, bezostyšně lobbují pro záležitosti suverenity tohoto státu odporující. Je to „vděčnost“ ne nepodobná té minulé, kdy jsme byli bezmezně vděční Sovětskému svazu. Za Hitlera se tomu říkalo kolaborace. Dnes je to vznešeně: lobbování. Jak probíhají politické handly, poodhalil prý podle LN týdeník Respekt, když zveřejnil obsah rozhovoru pánů Topolánka a Sarkozyho. Nejenže si tykají, což v angličtině nelze, ale bezostyšně si dohadují posty. Není divu, že se pan Topolánek cítí tak jistý v kramflecích, když se o něm jedná jinde a jinak.

Kabinetní politika má svou tradici již od konce první světové války, kdy T. G. Masaryk přemluvil W. Wilsona, aby souhlasil nejen s autonomií Čechů, ale přímo s rozbitím Rakouska. Vytvořila se tím ta známá nudle Československé republiky. Vděčností za to bylo tehdy jen přejmenování nádraží a několika ulic, i když ne tak docela. Měla totiž i strategický charakter. Bohužel nás to vydalo jako malý stát následně na pospas Hitlerovi. Amerika se od té doby snaží o roli světového četníka a vládce nad nerostným bohatstvím Země. Neváhá pod záminkou nezřídka i vyprovokovaných místních nepokojů zasahovat a vojensky protlačovat vazalské vlády. Pro svoje alibi a často i z finančních důvodů žádá na spojencích podporu. I naše republika na náš účet vyzbrojuje a posílá vojáky

„dělat pořádek a demokracii“ u těch, kteří o to zřejmě příliš nestojí. Jinak by naše vojáky tolik nenapadali.

Spadá sem i otázka radaru. Evropská unie je silný partner a při paměti Bismarckova výroku, že „Kdo ovládá českou kotlinu, ovládá celou Evropu“, není divu, že v ní Amerika chce mít svou základnu. Díky radaru při jeho výkonu by ji možná i ovládat mohla, přinejmenším náš vzdušný prostor, protože na krátkou vzdálenost mohou být ohroženi i piloti a elektronika letadel. Naši politici vám však jistě vysvětlí, že je to nesmysl. Pan Topolánek však vyskakovat z vládního letadla padákem, aby si mohl zalýžovat v Alpách, jistě raději nebude. Zato si hodlá ještě dále vyskakovat jako premiér vlády, ačkoliv je zjevné, že názor o svém dobrém vládnutí sdílí jenom on a snad pár podporovatelů. Dokonce už ani jeho spolustraníci s ním nedrží basu. Obrátil se tedy na opozici a různými rošádami a pašalíky se snaží udržet se při moci. Dopad na občany jej asi moc nezajímá. Ti to musí jenom financovat.

Je bohužel nutné konstatovat, že se v poslední době úroveň mezilidských vztahů a odpovědnost i kulturnost jednání občanů této republiky výrazně zhoršila. Ani hmotná úroveň pracujících řadových občanů není všeobecně lepší než za socialismu. Podnikatelé s lidskou důvěřivostí a nelidskou chamtivostí bohatnou, pracující občané však chudnou. Přicházejí o zaměstnání likvidací našich tradičních výrobních podniků. Byli vmanipulováni do snadných půjček, ale vláda, která to podporuje, jim neumí zajistit takové podmínky, aby je mohli splácet a nekrachovali. Boháči se honosí obrovskými terémními auty, tisícovými dárky pro své pejsky a kočičky a jinými znaky svého bohatství. Solidaritou k těm, kteří jim vlastně na to vše vydělávají, už ne.

To jsou důsledky současné asociální a bezohledné pravicové politiky. Vláda vede de facto hospodářskou válku proti svým občanům. A valí se to na nás jako povodeň. Záplava lidské nedobrotы a zlovůle, kterou může zastavit snad už jen něco ještě strašnějšiho.

29. 11. 2008

ING. VLADIMÍR VESELÝ

Čtenář jistě pochopí, jak málo se změnilo v politice a o jak mnoho se zhoršilo postavení pracujících a seniorů. Doba Julínkovy nadvlády nad zdravotnictvím proti Hegerovým asociálním počínům, či Nečasových reforem byla dobou idylíckou. Vláda otevřeně bojuje proti svým občanům, aniž by při tom zkřivila V.I.P. osobám vlas na hlavě. I na oficiálních stránkách se už připouští, že Obamovo vítězství ve volbách bylo vlastně asi dohodnuto na tajném jednání Bilderbergů, kde se řadu let vyskytují úřední zastánci naší suverenity a kde nám mohou také za příštího prezidenta protlačit Karla Schwarzenberga jako jednoho z nich. Spadli jsme zase do totality a tentokrát je v tom prakticky celý svět. Faktičtí vládcí světa jsou vysocí, štíhlí, přehnaně ambiciózní, s klátivou chuží. Nebo alespoň křivoústí a ráckující. Nikdy neudělali to, na co se jim přišlo, nebo o tom alespoň nevěděli. Zato vždy dobře věděli, kde jsou „zbytečné“ peníze a jak s nimi naložit.

29. 1. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

BYL NACISMUS PRAVICOVÝ?

V polovině ledna t. r. vysílal Český rozhlas 6 diskusi o vztazích levice a pravice. Jeden z diskutérů (jméno mi uniklo a internet neprovozují) prohlásil, že fašismus a nacismus nelze klasifikovat jako pravicový extremismus, jelikož tato hnutí neměla nikdy s pravicovou politikou nic společného. Byla to naopak hnutí „proletářů“, která slibovala dělníkům hory doly. Zmíněný diskutér správně upozornil na to, že už sám název Hitlerova hnutí nám dává dostatečnou odpověď.

Na tento politologický lapsus jsem upozornil před osmi lety ve Svobodných novinách č. 4/2003 v článku „Budoucnost dle pokrokových myslitelů“, v němž jsem polemizoval s názorem Jiřího Dienstbiera, který chválil knihu indoamerického politologa Fareeda Zakarii „Jaká budoucnost čeká svobodu?“

V tomto článku jsem uvedl: „Hitlera volili především dělníci, pro něž Hitler založil nacionalisticko-socialistickou německou dělnickou stranu (NSDAP), kterou politologové z okruhu J. Dienstbiera dodnes mylně označují za stranu pravicovou, buržoazní, kapitalistickou. Předstírají, že si myslí, že tahle partaj se nazývala National Sozialistische Deutsche Kapitalistenpartei. Vyvrátit jim tento dědičný ideologický omyl nelze.“

Ani nebylo kde, dodávám dnes, po osmi letech.

Je dobře, když se i favorizovaná část polistopadových novodobých historiků a veřejnoprávních hlasatelů správných názorů postupně zbavuje svých ideologických klišé, která jim vtouklo do hlav dlouhodobé studium marxismu-leninismu. Když je po roce 1970 z KSČ vyhodili, nikdy si nenechali vysvětlit, že komunismus a nacismus jsou dvě strany téže mince, již se platí za každou ztrátu svobody.

Že to nikdy nepochopil Jiří Dienstbier, tomu lze věřit. Jako dopisovatel Čs. rozhlasu v 50. a 60. letech 20. století v USA, neboli jako agent prověřený přímo v centrále NKVD, musel vykazovat nepředstíranou nenávisť vůči Spojeným státům, což tento „dopisovatel“ vskutku deset let spolehlivě činil. To, že ho jeho KSČ po r. 1968 uvrhla do vězení, je sice signifikantní, ale takový G. Husák tam byl třikrát tak dlouho. Znamená to snad, že názory komunistických mystifikátorů nám mají být do nekonečna v médiích vnučovány jako věčné pravdy?

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

SKONCOVAT S ARIJSKÝMI RESTITUCEMI!

Pro současný celostátní marasmus naší republiky jsou typické tzv. nacistické restituční. To jsou restituční vymáhané pohrobky protektorátu, zhusta pak z řad nečeské, pobělohorské šlechty. To jsou restituční pokusy typu kauz Buquoy, Colloredo-Mansfeld, Dietrichsteinová, Harrach. U. F. Kinsky (neztotožňovat s ČSR loajálním Kinským ze Žďáru!), Möse, Thun-Hohenstein, Salm-Reifferscheidt-Schoellerová atd. Tyto tzv. restituční po desetiletí zatěžují stát, organizace, podniky a veškeré občanstvo trvalou právní nejistotou. Tato nejistota přivozuje blokaci majetků a jejich sanace, brání rozvoji regionů, institucí a občanského podnikání, znehodnocuje miliardové majetky, škodí občanům uměle vyvolávanými následnými soudními spory – a nakonec i poškozují mezinárodní prestiž republiky. Vzniklými milionovými a vyššími škodami se pak nikdo, včetně státu, vůbec nezabývá.

Restituční postavené na krádežích nacistické dokumentace

Dnes, po řadě velmi otravných zkušeností občanů i organizací, nadále nelze zamlčovat fakt, že řada kauz tzv. protektorátních restituční je postavena na záměrném rozkrádání nacistické dokumentace z institucí, úřadů a někdy dokonce i z archivů. Toto rozkrádání má velmi staré kořeny – již v poválečném revolučním chaosu let 1945-46. Tak tomu bylo například v případě tzv. ztrát nacistické dokumentace v kauze kolaboranta Des Fours Walderodeho. Je to popsáno například v publikaci Cui bono restituční II, Praha-Blansko 2007, str. 63-64. Následovaly další akce v letech 1967-1969, kdy se v zahraničí připravovaly restituční pohrobky protektorátu v návaznosti na tzv. obrodný proces v republice.

„Lurdský zážrak krádeží v Rájci“

Ty nejhůře reprezentuje kauza Salm, kde rozkrádání dokumentace a reálií dosáhlo takového vrcholu, že z majetku státu a národního výboru nakonec byly beztretně rozkradeny takové reálie, jako album místních nacistických veteránů (tzv. kriegerkameradů) a prapor této organizace ze zámku nacistického kolaboranta, válečného veterána I. války a srbobijce válečných front Šabace a Mariboru, knížete Salm-Reifferscheidta! Přitom nešlo o žádné maličkosti! Samo album by dnes mělo sběratelskou hodnotu nejméně přes 120-160 000 (odhady specialistů) a prapor dle muzejních odborníků nejméně 200-250 000 korun. Dále byly rozkradeny dvě protokolní knihy, dokládající rovněž kolaborační činnost pana knížete, v odhadnuté hodnotě 340 000 korun. Ale po 6 letech a uzavření soudů náhle jakýmsi „lurdským zážrakem“ byla jedna z protokolních knih „dohledána“ a vrácena archivu (!!!). Netřeba zdůraznit, že předcházelo policejní šetření a trestní oznámení. Případy byly publikovány v tisku, například v Národním osvobození č. 14-15/2010. Jsou předmětem stížností a oznámení ministerstvu vnitra.

„Nacisté – vlastenci?“

Vrcholy drzosti představují případy žadatelů, jejichž přímí rodiče byli spojeni s Henleinovou stranou či s NSDAP. To jsou případy Dietrichsteinů, Kinskyho a Thuna-Hohensteina. Všechny tyto kauzy sice prozatím skončily ve prospěch státu, avšak tím více je alarmující fakt, že k nim jednak vůbec došlo, jednak že žadatelé-potomci mají tu odvalu vytvářet odvolání postavená na fabulátech o jakémsi „vlastenectví“ a „protinacistickém smýšlení“ jejich předků. Jak například pohlížet na tvrzení žadatelky o majetek Mikulovska, Edle Frau paní Olgy Marie de las Mercedes von Dietrichstein, příšle jako U. F. Kinsky z Argentiny, že její otec byl „vlastenec antinacistického smýšlení“, když soudce přitom poukázal na jeho přihlášky do Henleinovy strany a do NSDAP? My, potomci a příbuzní popravených nacisty a zavražděných gestapem, se ptáme: odkdy bylo henleinovci, nacisté, československými vlastenci? Dnešní tisk v zahraničních rukou šíří o otci Dietrichsteinové takové nesmysly, jako je fabulát, že se „proslavil tím, že zavřel Hitlerovi bránu mikulovského zámku při jeho příjezdu do města“. Ani středověké spisy na oslavu svatých nešířily takové bajky. Co by se asi stalo s takovým nacistou, který by führerovi zavřel před nosem vrata? Jak říká můj právník, nedožil by poledne!

„Rozkrádačky z profese a srbobijci“

Další specialitou těchto kauz je rozkrádání archivů. Tak například z jednoho jihočeského archivu (informace pamětníka) zmizelo album K. J. Buquoye, doprovázejícího a tisknoucího ruku Henleinovi. Naštěstí byly k dispozici jiné dokumenty a potomek Buquoy byl zameten hned v 1. instanci. Takto se mělo zacházet se všemi těmito „žadatelci“ v republice – nikoli jim dávat podvodně občanství k restituční, jak to dokázali například pánové Bratinka a Ruml! Jistě si pánové vzpomenu na to, že dali například jisté madam Schoellerové občanství z důvodů „zlepšení obrazu mezinárodních vztahů ČR“. Bylo to vskutku „zlepšení“, když se prokázalo, že manžel madam Schoeller byl válečník wehrmachtu a kutý srbobijce, který nedostal metál Koruny krále Zvonimíra IV. tř. ve stříbře, udělovaný ustašovcem Paveličem, za hlazení Srbů sametem! A vedle toho měl tento Waffen SS 6. kozáckého pluku Pannwitzova XV. sboru čtyři další vysoké nacistické metály... Díky nálezům nás, odbojářů, fotografie její nacistické svatby dnes má i srbské velvyslanectví, i úřad parlamentu EU... Odhalování krádeží a utajování nacistických kolaborantů III. reichu v našem protektorátu má dnes podobu žumpy, u níž se utrhl chabě přidrátkované víko... Je jen na orgánech státu a na soudech, aby konečně učinily přítrž tomuto restitučnímu „Drang nach Böhmen“!

K nacistickým ani ke zločinům nacismu a stalinismu nelze mlčet

My, jako potomci legionářů a odbojářů, kteří všeobecně souhlasíme s konstatováním váženého pana Stránského, že se nikdo neomluvil popraveným a zavřeným, nemůžeme mlčet. Tak jako nelze mlčet k obětem stalinismu, tak nelze mlčet k obětem pangermanismu – fašismu a nacismu. Tak jako se dnes hanebně zamlčuje mezinárodní zrada na našich slovanských bratrech, Srbech, jako se hanebně zamlčuje svinský Mnichov, dopuštěný z blahovůle demokracií na Kosovo, jako se trpí rozřezávání Srbska za živa a rozřezávání srbských dětí na orgány albánskou chátrou (na rozdíl od slušných Albánců, z nichž mnozí jsou též přátelé Srbů), tak se trpí také zločiny spáchané stalinismem a zločiny spáchané nacismem na Slovanech a na nás, Čechách, rovněž. Mladá generace, zbavená dějepisu, je ohlupována „JungFront Heute“ a jinými tiskovinami tak, jako by to byl Völkische Beobachter a Stürmer nacistů. Je důležité, že vycházejí české Svobodné noviny, tak jako je dobře, že vychází Národní osvobození. V této souvislosti je nutno poukázat na fakt, že dnešní tzv. kníževláda stále dopouští zamlčování a falšování doby protektorátu a nacismu tak, jako se stále neodhalily všechny zločiny stalinismu. Jaký div, když ministr zahraničí, lavírující mezi prezidentskými dekrety jako slon mezi vejci – a který si za toto lavírování vysloužil označení jakéhosi „švejkomutanta“ rouských soukmenovců – se sám stal lžimnichovanem, který proti mezinárodnímu právu za přitakání „klokaniho Haagu“ odsouhlasil „lažnu državu Kosovo“, jak říkají bratři Srbové. Tento proces zamlčování, překrucování a doslovného lhaní bohužel zahájila „pravdolásková skupina“ pseudohumanistů, kteří se starají o práva Tibetánů a nestarají se o práva Arménů, Osetinců, Srbů, kyperských Řeků či Kurdů. A zvláště jsou jim jedno práva nás, Čechů, kterým jejich chlebedárci a oni vymezili osud polabských Slovanů.

Soudy a doktríny

Jak pak mají soudy soudit nestranně a spravedlivě jménem republiky kauzy s vykradenou dokumentací! Lékem na tyto Augiášovy chlévy může být jediné politické řešení a následující zákonodárné akty. Je třeba uvalit zásadní moratorium na tzv. protektorátní, arijské restituice před rokem 1948. Je třeba skončit s ohlupující adorací nacistické a kolaborantské šlechty a dalších kolaborantů let 1938-1945. Je třeba hájit prezidentské dekrety jako stálou součást ústavy a právního pořádku republiky a vypráskat z republiky všechny nacistické jako nepatřičné adepty příčící se Pařížské reparační smlouvě. Občané republiky nemají zapotřebí dezinformačního jedu o jakési „slavné, čestné, elitní šlechtě“ protektorátu, pocházející z pobělohorských příchozích. Čtème správně dějiny a dozvíme se, že předek Walderodů, jistý Mikuláš Walderode, byl takový bezostyšný pobělohorský lupič, že se za něho styděl i český renegát a vojenský exekutor pokladny moravských stavů Valdštejn! Jen ať si páni redaktoři přečtou dílo profesora Janáčka o Valdštejnovi! Jestliže pak jeho praprotomek Dr. Karl des Fours Walderode se stal tlumočnickem abwehru a členem Henleinpartei, jaképak tedy měl nároky na čs. občanství a majetky? Byl nutný úřední podvod, aby je získal!

Je příznačné, že média o té naší české, pravé, vlastenecké šlechtě mlčí jako hrob. Nevyzvednou Bořka Dohalského, který byl spojkou mezi generálem Eliášem a Dr. Benešem a který svůj odboj zaplatil hrdinskou smrtí. Nevyzvednou potomky Dačických z Heslova, kteří bojovali proti nacistům a byli vězněni v Breslau. Nevyzvednou hraběte Mensdorfa, který jako prohlášený Čech se postavil Němcům s rizikem koncentráku a podporoval skupinu Vela. Ne, budou pořád žvanit nesmysly a lži o Collorededech, o Dietrichsteinech, o Hohenbercích, chtějících Konopiště po zvěřevrahu Ferdinandovi d'Este, o ostudných Salmech, ještě ostudnějších Schoellerech, neméně ostudných Thuneh-Hohensteinech atd. Stokrát podle učitele Goebbelse budou opakovat dezinformace, čtvrtpravy a dokonalé lži. Taková je pravá pozice našeho kolaborantského tisku.

Kdybychom chtěli nějakou legitimní národní restituci, muse-li bychom jít až do Bílé hory a říci: „Vraťte majetky vyhnané české šlechtě a měšťanstvu, jejíž potomci jsou roztroušeni po celé Evropě a zámoří, Napravme pyramidální zločin Ferdinanda II. na českých stavech. Vždyť je známo, že původně mělo být popraveno rovnou 300 příslušníků českých stavů, a ne jen 27!“ To by řvali všichni ti lupiči českých statků – jen co je pravda. Nejvíce by řvali potomci Liechtensteinů pro své „moravské državy“. Jejich Karel z Liechtensteinu byl císařským ředitelem těchto zločineckých konfiskací, jak to krásně a zejména přesně popsal Ernest Denis ve svých „Čechách po Bílé hoře“.

Celá idea konstruovaných dnešních tzv. restitucí je již z těchto historických hledisek zparchantělá od samého kořene. Nakonec ke zločinům stalinismu a nacismu. **Jakpak se mají dohledávat doklady k režimním zločinům, když stát svou hrubou nedbalostí trpěl a trpí rozkrádání státní dokumentace?** Modelovým případem je rozchvácení archivu bývalé Komise pro válečné zločiny, svévolně zrušené Čalfovou vládou. Je publikováno Stanislavem Mottlem, dokonce ve dvou knihách. Nic se neděje, nikdo není trestán. A co se týče stalinismu, kolik asi bylo rozkradeno svazků StB v letech státního chaosu 1989-1992? Jak by řekl seriálový komisař Berghammer: „Pravým viníkem je stát, který ovšem nemůžeme zatknout!“

DR. JIŘÍ JAROŠ NICKELLI, ČSBS BOSKOVICE

• • •

PROKLÍNÁNÍ (9. část)

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovat PROKLÍNÁNÍ kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost obludně velké zakrňlosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním, pak bys byl pro zlotřilý vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také tuto pravdu!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že kdyby se ti podařilo SPOUSTU tvých současníků vyburcovat k tomu, aby už NEDÁVALI přednost obludně velké zakrňlosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním, pak bys byl pro zlotřilý vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že kdyby se ti podařilo SPOUSTU tvých současníků vyburcovat k tomu, aby už NEDÁVALI přednost obludně velké zakrňlosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním, pak bys byl pro zlotřilý vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

2. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost sprosté vychytralosti, sprostému při-

krčenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

3. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost nejrůznějším podobám duševního lenošení před usilováním o strmý duševní růst, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

4. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

5. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

6. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s umlčováním zmíněným myslitelů a buřičů, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

7. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost hltání kdejakého braku před INTENZIVNÍM vyhledáváním a DŮKLADNÝM osvojováním si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

8. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s tím, že ze SKORO VŠECH nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí PODLIDÉ (a tím také zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÍ), pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

9. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

10. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby trvali DŮRAZNĚ na zákazu VŠECH lžidemokratických stran (byly, jsou a budou to přece organizace ZLOČINECKÉ), pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

11. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině před počínáním rozumným a mravním, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

12. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s bujením politické pornografie,

politické prostituce a politického kuplířství, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

13. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost otročení špinavci a hlupákovci v sobě před životem ušlechtilým, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

14. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, to jet poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

15. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost pustošivé domýšlivosti před BLAHO-DÁRNOU nespokojeností se sebou, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

16. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘOVALI s ignorováním i pouhého MINIMA spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům (měli a mají být VYHÁNĚNI ze všech významných funkcí, měl a má jim být ZABAVOVÁN jimi nakradený i neparazitovaný majetek), pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

17. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem před NÁSLEDOVÁNÍM siláků v ohledu intelektuálním i mravním, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

18. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEBAŽILI po nezasloužené (a proto špinavé) moci, nezasloužených (a proto špinavých) penězích a nezasloužené (a proto špinavé) slávě, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

19. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se PROKLÍNALI nezajem o pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

20. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost tupé spokojenosti před ušlechtilé výbojným HNĚVEM vůči výrazným podílňíkům na bujení zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

21. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost nijak nepodmíněné (a proto ZNEMRAVNŮJÍCÍ) shovívavosti před PŘÍSNOU spravedlností

vůči kdečemu i kdekomu, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

22. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEIGNORovali politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady „Už nikdy ne jako ovce!“, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

23. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘovali s tím, že jejich život je naplň odpornou fraškou a naplň odpornou tragédií, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

24. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘovali s odměňováním mnohonásobných zločinců a šilenců i funkcemi nejvyššími, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

25. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k CO NEJVĚTŠÍ podpoře úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

26. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se už NESMIŘovali s parazitováním na JEJICH politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

27. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEIGNORovali to, že „nás“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

28. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEŠÍŘILI politická i nepolitická „moudra“ domýšlivých nablblíků a nablblíc, špinavců a špindír nejrůznějších odstínů, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

29. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDĚLALI to, co dělat rozhodně neměli a nemají, a také DĚLALI to, co najisto dělat měli a mají, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

30. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby svá těžká provinění politická i nepolitická odčiňovali v míře CO NEJVĚTŠÍ, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

31. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby už NEDÁVALI přednost „poklidnému soužití“ i se zločinci a šilenci mnohonásobnými před tvrdým ÚTOČENÍM proti nim, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

32. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se NESMIŘovali s bujením zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických (a tím také s tím, že naše planeta je napařád velkým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech), pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

33. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že kdyby se ti podařilo vyburcovat SPOUSTU tvých současníků k tomu, aby se NESMIŘovali s pokračováním smrdutého UHNÍVÁNÍ svého života, pak bys byl pro zlotřilé vládce odpůrcem HODNĚ nebezpečným!

P. S.: Byl bys DIVOTVORCEM, kdybys dokázal lžidemokratické prostitutky a prostitutky (tj. SKORO VŠECHNY naše současníky i miliardy našich následovníků) vyburcovat k počínání rozumnému a mravnému, odvážnému a statečnému!

HOŘKÉ MEDICÍNY (č. 61)

• MÁM osudu a tomu lepšímu v sobě za co děkovat, když ani po druhé mozkové mrtvici, při které mi v nemalé míře ochrnula levá polovina těla (stalo se v dubnu 2010) jsem NEPŘIŠEL o způsobilost poměřovat přísnou spravedlností KDECO I KDEKOHO!

• Poměřovat PŘÍSNOU spravedlností kdeco i kdekoho, to bylo, je a bude nejen naše právo, ale také naše DOŽIVOTNÍ povinnost!

• Vyrůst v ohledu intelektuálním i mravním ve VELMOC, to STOJÍ za velkou námahu duševní i fyzickou!

• NESMÍŠ zapomínat na to, že tvrdé útočení na špinavce a špindíry politické i nepolitické JE v naší moci!

• Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, usilovat o hospodářskou prosperitu BEZ mravnosti!

• NESMÍŠ zapomínat na to, že poměřovat PŘÍSNOU spravedlností také V. Havla, V. Klause a jiné netvory, to je nejen naše právo, ale také naše POVINNOST!

• NESMÍŠ zapomínat na to, že sepisovačů i šířitelů „mouder“ domýšlivých nablblíků a nablblíc, špinavců a špindír nejrůznějších odstínů, je dodnes SPOUSTA!

• NEKRÍVDÍŠ a nepřeháníš, když připomínáš, že ani udělení NOBELOVY ceny nepřivede pomatence takto poctěné k PROKLÍNÁNÍ lžidemokracie a lžidemokratů!

• Ani udělení NOBELOVY ceny nepřivede pomatence takto poctěné k PROKLÍNÁNÍ času jejich příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem, tj. SKORO CELÉ jejich minulosti!

• Ani nemoc, o níž kdekdo VÍ, že brzy skončí smrtí, NEPŘIVEDE spoustu pomatenců k PROKLÍNÁNÍ lžidemokracie i lžidemokratů!

• Ani nemoc, o níž kdekdo VÍ, že brzy skončí smrtí, NEPŘIVEDE spoustu pomatenců k PROKLÍNÁNÍ času jejich příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem, tj. SKORO CELÉ jejich minulosti!

• NESMÍŠ zapomínat na to, že CELOU VĚČNOST jsi tady nebyl, a zanedlouho tady už NAVĚKY nebudeš!

ZÁVĚR mého dosavadního přemýšlení o lžidemokracii: Smiřování se s pokračováním lžidemokracie bylo, je a bude nejen politickou i nepolitickou neduživostí a pomateností, ale také politickým i nepolitickým MRZÁCTVÍM; byl, je a bude to DŮKAZ o příslušnosti k politicky i nepoliticky odporným PODLIDEM, a tím také ke zločincům a šilencům MNOHONÁSOBNÝM!

SPOLEČENSKÉ PODMÍNKY MRAVNÍCH NEMOCÍ MLÁDEŽE

Náš přední literární vědec Václav Černý vydává v roce 1946 kritickou studii „Zpěv duše“. V ní vstupuje do „království největšího básníka naší generace, Josefa Hory“ (1891-1945). Tento velký český básník říká ve dvacátých letech, že člověka západní kultury ovládá neukojitelná touha mít, vlastnit a chtít. Nebyla tu vždy, je plodem několika desetiletí. Totéž slyšíme téměř současně i z úst Alberta Schweitzera. Ten je upřímně zneklidněn tím, že už několik desítek let se potulují západní společností zcela nehumánní názory, nad nimiž se málokdo pozastavuje. Stojí opravdu za to přecházející si i dnes jeho pojednání o krizi kultury, kterou napsal v roce 1923.

Tyto nehumánní názory připustily zneužití arijsťví jako podnože pro teroristický nacionalismus. Útočný nacionalismus je v příkřím rozporu s láskou k vlasti. Zcela nevybíravě ji potírá u druhých národů a ve vlastním národě ji mění ve výbušninu. Stačí si přečíst Rossioho „Pochod na Řím“ čili Mussoliniho cestu k moci. Zde se také dočteme, že pochod na Řím, uskutečněný 22. října 1922, byl financován svazem bankéřů.

Útočný nacionalismus je vyhocenou formou rozporného relativismu, s nímž se dnes setkáváme – díky médiím – na každém kroku. Jsme vůči němu nejen bezbranní, ale i otupělí, a tak trpně snášíme propagaci cigaret spolu s výsměchem rakovině, zohyzděnou tvář vědce i prezidenta.

V Německu třicátých let se tento rozporný relativismus projevil využitím ušlechtilého myšlení, které vzniklo 500 let před naším letopočtem v Indii, k bezohlednému útoku na jiné národy a rasy. Nehumánní záměry tu vzaly na sebe háv ušlechtilého myšlení, jehož krásu a jas nám dodnes přináší Arijská stezka Siddhárthy Gautamy. Připomeňme si její znění:

1. Člověk má stále usilovat o pravdivé poznání; 2. má správně toužit, což znamená zbavit se nízkosti, jež plyne ze žádosti smyslů, ze sobectví a z touhy po nesmrtelnosti. Nízké tužby má nahradit ušlechtilými tužbami, jako je vzájemná služba a touha po spravedlnosti; 3. má mít vlastní názor na věc, ověřený zkoumáním této věci; 4. člověk má správně zaměřovat svou pozornost, má stát na stráži proti své domyšlivosti; 5. má správně mluvit, správně se chovat a mít užitečnou práci; 6. má správně usilovat, své úmysly uskutečnit a být k sobě kritický; 7. člověk má být správně zanícen, nemá podléhat bezmyšlenkovitému vytržení a následování kohokoliv a čehokoliv.

Co společného má toto myšlení s krutostí k druhým, s povyšováním se nad druhé lidi, národy, rasy? Nacismem zneužitě arijsťví je jedním z největších klamů 20. století. Ke cti české vědy bude vždy sloužit, že se proti tomuto zneužití arijsťví postavila. Česká akademie věd a umění vydala sborník „Rovnocennost evropských plemen a cesty k jejich zušlechťování“, který byl velmi pozitivně přijat Arne Novákem, naším předním literárním kritikem a také, bohužel, posledním předválečným rektorem brněnské Masarykovy univerzity. Věnoval zmíněnému sborníku kritickou stať „Národ a plémě“ v roce 1934.

Myšlení Siddhárthy Gautamy, kterého následovníci nazvali Buddhou, je nadčasové. Můžeme je přijmout i dnes, a to jako tradici i pokrok zároveň. Ostatně jedinci, jako Shakespeare či Komenský, mu byli velice blízko. Komenský svým výrokem „k čemu střevíc větší nežli noha“ zajisté nebyl stoupencem spotřebního způsobu života. Jeho osobní život byl v souladu s tím, co hlásal. Jednota slov a života je mravní postulát, který naše doba téměř nezná, právě díky onomu – téměř módnímu – rozpornému relativismu. Nedivme se pak, že morálka je chápána jako slabost a její absence jako síla.

Druhá světová válka sice vyústila v rozdělení svatě v podstatě na dvě části. Obě tyto části však podléhají stejnému procesu: oddu-

chovnění, zmaterializování. Mediální kultura, která zachvátila a zcela ovládla po 2. světové válce – díky rychlejšímu technickému pokroku – západní demokracie, je toho dokladem. Sociolog kultury Herbert Marcuse, narozený r. 1898 v Berlíně a prožívající svůj život v USA, právem mluví o kultuře současnosti jako o zmaterializované kultuře industriální společnosti. Odděluje civilizaci od duchovní kultury. Pokrok vidí jen u té první.

Do tohoto rozporného světa se rodí, rostou a vyrábají jedinci, generace za generací. Celospolečenské klima se obtiskuje do jejich individualit, je jimi buď přijímáno, nebo zamítáno, ale je tu, je pro ně tzv. objektivní realitou. Po pádu „železných opon“ je např. objektivní realitou proměna předvoje dělnické třídy v něco nežádoucího, dokonce zločinného. Jedinec se pak s tímto zvratem musí nějak vypořádat, ať už stál vně, či uvnitř politického seskupení, takto prudce přehodnoceného.

Zvraty v hodnocení společenských procesů a událostí vstupují a ovlivňují jak pracovní, tak i osobní, rodinný život každého člověka. Neboť i ten největší individualista je tvor společenský, vázaný a svázaný tisícerými nitkami s ostatními lidmi, a to svými potřebami primárními i sekundárními. Děti se rodí v rodinách, které toto vše prožívají, stejně jako před 60 lety musely prožít a přežít válku. Je nutno říci, že společenské zvraty, války občanské čili revoluce i války mezi národy jsou pro jedince jakéhokoliv věku vždy nebezpečné. Dá se říci, že stejně nebezpečné jako přírodní pohromy. Moudří lidé v celé historii lidstva vždy hledali jiné způsoby řešení problémů.

Celospolečenské klima se silně odráží v rodině, prvním sociálním prostředí, s nímž se jedinec setkává. Sama rodina, jako společenská a výchovná jednotka, prochází změnami. Zůstává však tím základním, co jedince od narození modifikuje. Jako výchovné prostředí ji uznával Komenský i Pestalozzi, I. A. Bláha i Pitirim Sorokin, Rus, žijící po Říjnové revoluci v USA, významná postava světové sociologie kultury. Rodinu ovšem neuznával Bedřich Engels, což se odrazilo ve všech státech, které ovládla marxistická ideologie, i když specificky a také rozdílnou měrou. U nás např. více než v Polsku či Maďarsku.

Názory Komenského jsou u nás dostatečně známy, méně již názory J. H. Pestalozziho. Ten kladl velký význam na utváření citového bohatství osobnosti v rodině. Na počátku 19. století říká: „Považuji všechny vlohy ducha, které jsou v lidské přirozenosti, pouze za prostředky srdce a jeho povznesení k lásce. Láska je jediný, věčný základ vzdělání naší přirozenosti k lidství.“ O rodičích pak říká: „Kde rodiče ve svém vztahu k dítěti se od přirozenosti tak odchylují, že mu odeprou to nejdůležitější, svoje spolupůsobení ve výchově k lásce, tam je potom konec pro jejich děti s výchovou k lásce a k činnosti z lásky. Podvod a povrchnost zaplaví lidského tvora od kolébky.“ Verš E. B. Browningové „Příroda, láska, dovršuješ v nás“ je patrně až příliš pravdivý.

Minulou společnost, z níž vymizel cit, nám představuje svým výstižným sdělením Lion Feuchtwanger. Píše v roce 1935 o Německu: „V Německu už neexistuje nic, než žrádlo, chlast, soulož a spánek.“ A budoucí společnost, zbavená citu? S tou se můžeme setkat ve sci-fi Izáka Asimova „Nadace“. Planetární lidstvo, o němž se n Nadaci mluví, se utápí ve lsti a klamu, v touze ovládnout druhého psychologickými metodami i ničivými zbraněmi. Tak to tedy vypadá ve společnosti lidí, z níž vymizí pozitivní cit a lidský rozum i vůle nemají zábran. Nadace vyšla v USA již v roce 1951.

Podstatou lidství je rozum, cit a vůle. Tímto trojím se lišíme od ostatních tvorů na naší krásné planetě. Toto trojí musíme tedy šlechetit, rozvíjet a opatrovat po celý život. Ideál lidství nutno vidět v harmonii mezi rozvinutým rozumem, cite a vůlí. Je-li jen jedno z tohoto trojího oslabeno, dochází k porušení lidství jako takového.

Toto není nic nového, věděl to už před námi Komenský, a proto nabádá k všestrannému rozvoji každého, kdo se narodil člověkem.

Nikdo zajisté neupře Hitlerovi pevnou vůli a také mu nelze přisoudit rozumovou slabost. K tomu, aby se stal pro miliony lidí

symbolem zla, stačila citová debilita. A není to jen on, kdo cit postrádal a dokonce se tím chlubil jako základem své síly. Takových jedinců bychom našli v minulosti i současnosti poměrně hodně. Dá se – bohužel – říci, že to jsou především lidé bez pozitivního citu, kteří svůj život dali do služeb revoluci nebo válce. Bez lásky rodičů vyrůstal jak J. J. Rousseau, tak M. Robespierre. Bez mateřské a otcovské lásky vyrůstal i K. Gottwald. Jeho tvrdá, bezohledná vystoupení v parlamentu naší 1. republiky souvisela zřejmě s traumatem v dětství. Vylekal jimi jak Josefa Horu, tak jistě měl jimi vliv i na Karla Čapka. Ten odsoudil komunismus jako něco, co bere člověku radost, co si pohrává s traumatem v něm. Jeho vyznání „Proč nejsem komunistou“ stojí za přečtení alespoň dnes, když dříve bylo nedostupné, a to zcela záměrně.

Citová výchova je tedy důležitá pro každého jedince. Právě v ní je rodina, rodinné klima nezastupitelné. Škola nemůže vyrovnat to, co rodina v citové výchově zanedbala. Citová podvýživa se stává nejen živnou půdou pro nejrozičtější odchylky v chování dětí, mladistvých a – samozřejmě – i dospělých, neboť život se nezastavuje. Citová podvýživa celoživotně oslabuje. Člověk si není jist ani v hodnotících soudech, ani ve svém konání. Chybí mu nejen otevřené srdce, schopné odpuštění, ale i otevřená mysl, schopná přiznat si omyl.

L. N. Tolstoj uvádí svůj slavný román Anna Kareninová výstižnou charakteristikou šťastných a nešťastných manželství. Šťastná manželství sou si podobná, nešťastné manželství je vždy nešťastné svým způsobem. Jinak řečeno: štěstí lidi spojuje, neštěstí rozděluje, izoluje. To, co platí o manželství, platí také o jedinci, o dítěti zvláště. Všechny šťastné děti jsou si podobné, každé nešťastné dítě je nešťastné svým způsobem, a tedy izolované. Izolace je pak pro jedince těžké trauma. Proto byl a je izolací jedinec také trestán. Proto právě nešťastné dítě potřebuje naši pomoc, náš cit, porozumění a lásku. Citová výchova v náhradní rodině bude tedy zpravidla úspěšnější než sebe odbornější a materiálně vybavenější péče kolektivem výchovných pracovníků.

V citové výchově je velmi důležitý vzor. Náš přední sociolog I. A. Bláha napsal v roce 1923: „Živé vzory v rodině jsou to, co utváří dítě citově a mravně. Neboť čím zvláště působí tyto živé vzory, je to, že vyznačují citové ovzduší, jímž je dítě strhováno. Toto náladové, působivé ovzduší, jímž jsou přirozeně zahaleny, musí v jiných případech, u vzorů v knihách, u vzorů historických, teprve uměle být vyvoláváno a vytvářeno. Nejideálnější osobnost v literatuře a v dějinách nemá tolik názornosti a náladového původu jako živý příklad.“

Takto Bláha ovšem usuzuje ještě před působením filmu a televize. Proto tato i další média mají velkou zodpovědnost, neboť mají i velkou názornost, za to, co dětem a mládeži předkládají. Všechna média, i když různou měrou, věnují více pozornosti jevům negativním. Defektům ve společnosti, v rodině i jedinci. Předkládají-li špatné příklady, pak působí ony, a to především na ty, kteří nemají dostatek životních zkušeností ke korekci předkládaného. Klima, takto vytvářené, ovlivňuje zpětně morálku celé společnosti. Autor slavného románu z 2. světové války „Kruté moře“, Monsarrat, je si toho dobře vědom, když říká: „Morálka národa se upevňuje soustavným přísouváním pozitivních zpráv.“ Soustavné negativní zprávy demoralizují. Oslabují v člověku vůli k dobru. Činí zlo souputníkem života. Zde má moderní společnost ohromné rezervy, mravní i finanční. Kontrolou médií by mohl být snížen represivní aparát na polovinu i více.

O mravnosti mluví Bláha jako o sociální kvalitě, o hodnotě, do níž se lze vžít jen stálou praxí. Hlavní je morální atmosféra, v níž dítě žije. Poučování může být i škodlivé, je-li ho příliš mnoho. Tyto názory, vyslovené brzy po vzniku naší první republiky, nás burcují, usvědčují naši společnost z úpadku, a to nejen mravního, ale celé naší národní kultury. Zchudli jsme, naše národní kultura se jaksi vytratila. „Národní kultura, to nejsou jen hospodářské statky, technické vynálezy a objevy, knihy a noviny, obrazy a sochy. Národní kultura, to je také – a především – život intimní, čistý, teplý život statisíců českých rodin, to je také – a především – nesmírné citové bohatství, vytvářené

v podivuhodných dílnách našich domovů.“ Tolik Bláha v roce 1923. Opět si připomeňme na tomto místě Čapkovy výtky komunismu.

Příliš mnoho jsme zaplatili za Marxovu iluzi o nebi na zemi, jen zespolečenštit výrobní prostředky! Lidé tímto aktem ztratili nejen bezprostřední vztah k práci, ale i k domovu, jako centru svého bytí. Léta byli utvrzováni ve falešném kolektivismu schůzovních a prvomájových aktivit, a to právě na úkor rodinného života, jeho tepla a citového záření. Otec a matka stáli na okraji společnosti, v jejímž centru se hrála tzv. veřejná činnost. Nic proti ní, ale nesmí vytlačít člověka i s jeho vztahem k nejbližším. Proto dnes nemáme jen opuštěné děti, ale i opuštěné staré lidi. Plody dozrály a jsou hodně trpké, o to trpčí, oč rychleji se u nás uhnízдила mediální kultura, se soustavným propagováním „carpe diem“!

Od roku 1989 se toto vše odehrává ve jménu vlády lidu, lidem a pro lid, jak definoval demokracii uprostřed 19. století Abraham Lincoln. Padesát let před ním však spoluvůrce první federální ústavy USA Alexander Hamilton (1757-1804) říká něco, co má platnost setrvalou, a proto stojí za citaci: Lid si obvykle nepřeje nic jiného, než dosažení blaha, ale při jeho hledání se často mylí. A lze se jen divit, že se nemylí častěji, protože je neustále pronásledován úskoky parazitů, obklopen léčkami, které mu neustále strojí tolik lidí chamtivých a bez prostředků, dennodenně důmyslně klamán těmi, kdo mají jeho důvěru, aniž si ji zasluhují, nebo kdo se snaží si ji získat, než aby se jí stali hodni.“ S tímto hodnocením zastupitelského systému moci se shoduje jak Alexis de Tocqueville v polovině 19. století, tak náš druhý prezident – Edvard Beneš. O tomto jeho mínění nás utvrzuje jeho znamenitá kniha „Demokracie dnes a zítra“, vydaná pouze jedenkrát, a to v roce 1946.

Demokracie může být jen tehdy kvalitní vládou lidu, lidem a pro lid, bude-li kvalitní občan, její základní stavební kámen. Už Komenský viděl nápravu celé společnosti jedine prostřednictvím jedince, jeho náležité výchovy. Monarchie se odsoudily k pádu samy, a to demoralizací vládnoucí šlechty, demokracie se odsuzují k pádu také samy, a to demoralizací občana. Proto je výchova občana k demokracii zároveň otázkou bytí či nebytí této vládní formy.

Výchova občana nezačíná v dospělosti, tam kulminuje sebevýchovou. Vložit tedy to nejlepší, čas, sílu a peníze do výchovy dětí a mládeže zakládá na dobrou budoucnost celé společnosti. Tento záměr požaduje změnu v celé životní orientaci. Pokud se budeme orientovat na touhu po moci a majetku, nikoli na kvalitu člověka, k zásadnímu obratu v jeho prospěch nedojde. Změna životní filozofie je nezbytně nutná. S ní pak jde i ocenění práce a zkušenosti starší generace, která je ve spotřební společnosti bezohledně opomíjena. Komenský říká, že „nejubožejší je stařec na žebrotě“. Ve spotřební společnosti se tímto ubohým starcem stává celá staré generace.

Naše země vstupovala do demokracie ve 20. století dvakrát. Jednou z monarchie, podruhé z tzv. reálného socialismu, který byl ve své podstatě státním kapitalismem. Po roce 1918 byl kladen velký důraz na výchovu občana k demokracii. Základ organizace lidové výchovy položil zákon č. 67/1919 Sb. O organizaci lidových kurzů občanské výchovy. Zde se praví: „Všechno obyvatelstvo má být poučováno o významu republikánského zřízení, o ústrojí, působnosti a úkolech státu, obce a ostatních veřejných těles, o právech a povinnostech občanů. K tomu mají sloužit bezplatné kurzy občanské výchovy.“

Kurzy občanské výchovy byly základní formou výchovy občana k demokracii. Vedle nich tu byla velmi pestrá paleta dalších forem výchovy a vzdělávání dospělých. Ti pak velmi pozitivně působili na děti a mládež, především v jejich volném čase. Ostatně i výchovná role rodiny byla za naší první republiky velmi výrazná. Podnikání, vázané na soukromé vlastnictví půdy, dílen a obchodů, bylo v souladu s budoucím pracovním zařazením dětí a mládeže. Rodina ve spolupráci se školou rozhodovala o budoucím povolání dítěte rozhodně s větší znalostí kvality svého potomka, než později výchovný

poradce, striktně se držící směrných čísel, která byla určována shora.

Naše rodiny byly také početnější, takže forma profesního zaměření byla dosti bohatá, různorodá. Kolik máme dnes rodin se čtyřmi dětmi stejného pohlaví, o jejichž výchově, jako neoptimálnější, se shodují pediatři s pedagogy z mnoha států světa? Tvrdí, že jsou ideálním počtem pro vzájemnou výchovu. Vždyť není přirozenější způsob výchovy, jako tato vzájemná výchova sourozenců. Kolik také máme dnes rodin, v nichž žijí s dětmi a rodiči i prarodiče? Tyto bohaté citové vztahy v rodině byly v mnoha případech okleštěny pouze na působení matky, v neúplné rodině. Kde má hledat chlapec model pro své budoucí mužné vystupování, chování? Dětem nesmírně chybí prarodiče, jejich životní moudrost a nadhled. V generacích před námi to byli často oni, kdo se stávali celoživotními vzory vnučkám a vnukům.

Zmizela-li tato bezprostřednost ve výchově z rodiny, zmizela za jisté i ze společnosti. Její místo zaujímá formálnost. „Přímot, zvaná dnes hloupostí bez vši ceny“, slavná verš Shakespearův, se naplňuje vskutku v masovém měřítku. Marxismus nesnil o dokonalém jedinci, ale o materiálně uspokojených masách. Proto také marxistická ideologie, stojící na zespolečnění výrobních prostředků, si odklidila z cesty neformální výchovné poslání rodiny. Připravila tak volný prostor působení médií, která dnes i v rodinném prostředí „vychovávali“ jedince. K čemu, to vidíme na vzestupu bezcitnosti a násilí mezi mladými.

Pracovní výchova zůstává i po roce 1989 pouze záležitostí školy a zájmových aktivit mimo školu, které se, bohužel, postupně vytrácejí spolu s dotacemi státu na mimoškolní výchovu. Právě v tomto je nutné vidět jednu z významných příčin dnešního neutěšeného stavu značné části naší mládeže. Není-li vychovávána v pracovních dovednostech a návycích, uchyluje se často k destruktivnímu chování. Poškozuje nejen věci kolem sebe, ale i sebe sama, svůj zdravotní stav: kouřením, pitím alkoholických nápojů, narkotiky.

Toto je velmi neblahý posun dolů, pod úroveň mladých lidí před druhou světovou válkou, i pod úroveň mládeže poválečné. Zdravotnímu stavu mládeže napomáhala u nás velmi dobře organizovaná tělovýchova, s hlubokými tradicemi od 19. století. Tyršovo heslo „ve zdravém těle zdravý duch“ je nadčasové. Tělovýchovné organizace Sokol a Orel se však po roce 1989 už neobnovily v té podobě, kterou měly do roku 1948.

DOC. PHDR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

• • •

OBRAZY Z DĚJIN SRBSKÉHO NÁRODA

(Dokončení ze SN č. 4/2010)

Princ Pavel a vláda Cvetković-Maček se všemožně snažili zachovat neutralitu Jugoslávie. Vždyť v té době bylo Německo na vrcholu své moci a „vládlo“ téměř v celé Evropě. Ministerstvo národní obrany bylo trvale vládou upozorňováno, že se musí zachovat striktní neutralita. V rámci toho byly dokonce zakazovány obvyklé přátelské styky štábních důstojníků s britskými vojenskými přidělenci. **Plukovník generálního štábu Dragoljub-Draža Mihailović,** donedávna vojenský atašé na velvyslanectví Království Jugoslávie v Praze, budoucí první vůdce odporu po rozvrácení Jugoslávie Německem a jeho spojenci, byl dokonce potrestán domácím vězením za neuposlechnutí toho rozkazu. Měl rád Anglii.

Těžce zkoušená Anglie v té době s krajním vypětím odrážela útoky německé Luftwaffe. Britská zpravodajská služba se všemožně snažila získat Jugoslávii na svou stranu, na rozšíření protiněmecké fronty. Za tím účelem byla začátkem roku 1941 v Bělehradě společ-

ná **britsko-americká mise** (USA ještě nebyly ve válce), kterou vedl jako zvláštní posel prezidenta Roosevelta americký právník **William Donovan**, *ad hoc* v roli plukovníka. Během války se Donovan pak stal jako generál náčelníkem OSS (*Office of Strategic Services* - Kancelář strategických služeb), předchůdce dnešní CIA. Srbští důstojníci byli rozhořčeni stavem vlády, Srbové vždy patřili ke spojencům Británie, Francie a USA. Někdy v druhé polovině března 1941 byl tatínek služebně u velitele královského letectva, elitního **generála Dušana Simoviće**, se kterým se dobře znal. „**Pane generále, není to pro vás, jako pro Srba, strašné, co dělá vaše vláda?**“ Generál se jen prý pousmál a řekl: „**Nebojte se, pane inženýre, všechno dobře dopadne. Uvidíte!**“

Jednání probíhala ze strany Veliké Británie i USA ve znamení vzpomínek na jejich bratrství ve zbrani a spojenectví se Srbskem a na společné prolévání krve v První světové válce (1914-18), na statečnost srbské armády. Pak koncem podzimu 1915 přišel již uvedený strastiplný ústup armády i civilů přes Albánii, za strašných ztrát. Obnovená a znovu vyzbrojená srbská armáda pak v roce 1918 se aktivně účastnila průlomů Soluňské fronty (září 1918) a 1. listopadu 1918 osvočila Bělehrad.

Jako 16letý gymnazista jsem začátkem 1941 roznášel různé materiály britské, protiněmecké propagandy. **Bydleli jsme naproti Vojenské akademie v Birčaninově ulici** (podle hrdiny prvního srbského povstání proti Turkům v r. 1804 Iliji Birčanina, zrádně popraveného Turky), **nedaleko britského velvyslanectví**, kde jsme dostávali obrázky britských letadel, válečných lodí, různé informace, vše v rámci pochopitelných snah získat Jugoslávii do protihitlerovského tábora. **Srbsko bylo jednoznačně protihitlerovské, v převážně katolickém Chorvatsku nechyběly značné sympatie pro Německo, „růžové“ vzpomínky (Vatikán?) na Rakousko-Uhersko. Dalmatinci a Slovinci se báli italské přítomnosti v „Paktu tří“**, se Srby si v té době, dalo by se říci, dobře rozuměli. **Přes Bělehrad prchalo dost lidí z Protektorátu**, civilisté i důstojníci československé armády, aby se dostali na Blízký východ a dále pak do Anglie. Tatínek byl zapojen do toho „pašování“ lidí. Většinou se to odehrávalo v noci, když prchající, kteří znali naši adresu a heslo, zazvonili u vchodu vily, ve které jsme bydleli. Probíhalo to tajně, takže po okupaci Srbska tatínka Gestapo v této souvislosti nikdy nevyslychalo. Bývalý vojenský atašé Království Jugoslávie v Praze, **plukovník Mihailović**, byl mezi těmi, kteří **pomáhali při útěku svým kolegům, důstojníkům, které znal z Prahy.**

Přes neutralistický stav oficiální vlády Cvetković-Maček se **srbské vojenské kruhy** přece jen **chystaly, i když více méně tajně**, za pomoci anglického velvyslanectví na eventualitu hitlerovského útoku proti Království Jugoslávie, na **guerillovou válku**. Uvažovalo se o odporu v horách centrální Jugoslávie, v Bosně a Hercegovině. Za tím účelem byla k nám za hluboké noci několikrát přivezena řada velikých kufrů, které pak náš řidič Jovica, několik nejbližších přátel a maminciných příbuzných z Bosny v dalších dnech dopravili vlakem do Sarajeva. Tam se dostaly do domu **strýčka Bogdana Laliće**, mamincina bratrance, pravoslavného kněze, kde byly ukryty ve skrýši pod mohutnou zdí v jeho veliké zahradě. Byly v nich vysílačky, britské samopaly (*tommy guns*), munice, prý rozbušky a výbušniny. Strýček Bogdan byl politicky velmi aktivním členem opoziční Zemědělské strany, jejíž předák Milan Gavrilović byl prvním velvyslancem Jugoslávie v Moskvě. To vše jsem se dozvěděl později, i když jsem to tušil. Podobné zásilky byly prý odesílány „důvěrným lidem“ i na další místa hornaté centrální Jugoslávie.

V té době zoufale bojující **Anglie také šířila svou válečnou propagandu**, kterou jsem jako řada dalších gymnazistů pomáhal šířit. Věřil jsem jí, protože jsem jí, podobně jako tisíce mých vrstevníků, chtěl věřit. Podle ní byly v Řecku připraveny desetitisíce britských vojáků, se stovkami letadel, stovkami tanků, které se hned dají do boje, kdyby Hitler napadl Jugoslávii, kdyby se Jugoslávie dala na stra-

nu Anglie. Můj strýček Bogdan, který u nás poměrně často bydlel, pokud ho politika ze Sarajeva přivedla do Bělehradu, několik dnů před 25. březnem „zmizel“, nepřišel na noc, dokonce ho u nás hledala i policie. Tatínek se tomu jako divil, i když věděl, co za tím vězí.

Do takto rozjítřené situace přišla jako šok zpráva, že **25. března 1941 vláda Království Jugoslávie přistoupila k Paktu tří**. Srbsko bylo rozhořčeno.

Ve čtvrtek 27. března 1941 nás tatínek budil dříve než obvykle. „*Něco se děje, v naší ulici a dole v bulváru Knížete Miloše je hodně vojáků, jsou tam i dva tanky. Rádio hlásilo, že armáda pod vedením generálů Simoviće a Mirkoviće provedla státní převrat, do Bělehradu vpochoďoval Šumadijská divize, byla zrušena regentská rada, ještě ne zcela plnoletý následník trůnu Petar Karadjordjević byl prohlášen králem Petrem II.*, generál Simović se stal premiérem, Maček (aby se zachovala s Chorvaty jakás takás jednota státu) zůstal náměstkem premiéra. **Šumadija** je „nejsrbsnější“ část Srbska, jižně a jihovýchodně od Bělehradu... Vzpomněl jsem si na rozmluvu tatínka s generálem Simovićem několik dnů před tím.

V prvních hodinách bylo zakázáno vycházet na ulici, nicméně brzy se ulice Bělehradu zaplnily davy jásajících občanů, kteří manifestovali svou radost, že převrat zvrátil přistoupení k nenáviděnému paktu. V tom Srbové nebyli pragmatičtí. Davy provolávaly slávu mladému králi a všude přítomné heslo bylo „**BOLJE RAT NEGO PAKT**“ („*Lépe válku nežli pakt*“). Jak jsme jen my, gymnazisti, manifestovali! Lid netušil, co ho čeká.

Během dopoledne 27. března 1941 se u nás zastavil se skupinou důstojníků v polní uniformě i rozzářený strýček Bogdan, který se také účastnil přípravy převratu. Později na kus řeči přišel i „náš soused“, velitel Vojenské akademie, **generál Uroš Tešanović**, který se s tatínkem dobře znal a byl přítelem strýčka Bogdana. Dodnes si pamatuji generálova slova během rozhovoru s tatínkem, když si včetně maminky připíjeli na zdar převratu: „*Jsmo hrdí, jak se nám převrat zcela nekrvavě zdařil, i když víme, že nám asi přinese všem moc zlého. Jugoslávie teď má tolik nepřátel, venku i uvnitř... My, Srbové, jsme zvláštní národ. Vy, Češi, jste civilizovanější než my, protože my jsme strávili pět set let tím, že jsme se snažili osvobodit od hrozného tureckého jha. V našich dějinách byla vždy mez, kam až se dalo jít. Pak už ani krok, i za cenu záhuby... Národní čest byla nade vše... I proto jsme museli zabránit té hanbě z paktu s Hitlerem. I když víme, co nás čeká...*“

Pamatuji se, jako by to bylo včera, jak jsme můj bratranec Jova a já jsme museli říci panu generálovi slavné verše z lidové epické poezie, které mluví o tom, **co řekla matka Jevrosima svému synovi, králevici Markovi**, hrdinovi srbské epické poezie, aby poctivě urovnal spor o vládu mezi carevičem Urošem a jeho strýci, nepokojnými a vládčivými feudály Mrnjavčevići, po smrti císaře Dušana, v druhé polovině 14. století, když Turci v masách vnikali na Balkán, zváni jako žoldnéřské vojsko do dynastických bojů Řecka: „*Nesmiš, synku, křivě vypovídat, / nesmiš otci ani strýcům stranit, / leč po pravdě Boha jediného. / Nesmiš, synku, zahubit svou duši / lépe abys ztratil svoji hlavu, / nežli hříchem poskrnil svou duši...*“

„*A vidíte, pane inženýre, my, Srbové, se držíme toho, co řekla matka Jevrosima svému synovi Markovi,*“ řekl otci usmívající se generál. Strýček Bogdan, pln starosti, nám řekl: „*Bude co nevidět válka. Rychle přijedte k nám do hor v Bosně, tam budete v bezpečí. Tam se „Švába“ tak snadno nedostane. Budete přece u své rodiny* (autorova matka pocházela z bosenských hor)“.

To jsme strýčka Bogdana viděli naposledy. Po rozvrácení Jugoslávie a po vzniku fašistického ustašovského Nezávislého státu Chorvatska (NDH), kterému Hitler věnoval i Bosnu a Hercegovinu, chorvatští ustašovci strýčka Bogdana a mnoho dalších pravoslavných kněží popravili v severním Velebitu, kde ho mrtvého nebo polomrtvého shodili **do bezedné jámy-popraviště Jadovna**. Začala genocida

Srbů v ustašovském Chorvatsku, NDH, tedy včetně Bosny a Hercegoviny, kdy bylo povražděno, často velmi brutálním způsobem, na 700-800 000 Srbů, desetitisíce Romů a Židů.

Rozzuřený Hitler nařídil Jugoslávii zničit. Kvůli tomu musel stáhnout i z připravené akce BARBAROSSA v květnu 1941 proti SSSR řadu elitních divizí, čímž se jeho útok na SSSR opozdil o 5-6 týdnů, takže německou armádu zastihla krutá ruská zima na 30 kilometrů před Moskvou. **Útok na Jugoslávii začal bez vyhlášení války na Květnou neděli 6. dubna 1941 zničujícím bombardováním srbských měst** (chorvatská bombardovaná nebyla). Zde nutno připomenout, že za 78 dnů trvajících bombardování ve dne i v noci během agrese NATO proti Jugoslávii v r. 1999 letectvo NATO také barbarsky ničilo a zabíjelo o Velikonocích, včetně Velikonoční neděle. Nálety v r. 1941 trvaly řadu dnů, v Bělehradě bylo užito mnoho zápalných bomb, takže vyhořelo několik tisíc domů, zahynulo podle různých údajů 10-15 000, možná i více, obyvatel Bělehradu. Okolí vily, ve které jsme bydleli, bylo devastováno. Nebylo divu, bydleli jsme naproti Vojenské akademie, nedaleko generálního štábu, Ministerstva obrany. Nám se ale nic nestalo, jednu zápalnou pumu, která dopadla na půdu, uhasila maminka připraveným pískem.

Útoku na Jugoslávii ze všech stran se účastnilo téměř 50 divizí, z toho 24 německých, 23 italských a 5 maďarských. Jediná přátelská hranice, kolem 200 km, byla s Řeckem. Spojení s ním přerušil německý útok z Bulharska. Armáda kapitulovala, bez větších bojů 17. dubna (podepsání kapitulace bylo v bývalém československém velvyslanectví v Bělehradě). **Hlavní příčiny rychlé kapitulace**: bývalá vláda (Cvetković-Maček) do poslední chvíle (do 27. března) tvrdila, že se zachová neutralita, nepřipravovala armádu k válce, velká část Chorvatů zradila, nenastupovala podle povolávacích rozkazů, vítala německé tanky, ustašovské tlupy napadaly vojáky, část komunistů „nechtěla bojovat za imperialisty“, byla velmi aktivní německá pátá kolona. Projihoslovanští Chorvati (a nebylo jich málo) se oprávněně báli nástupu k moci ustašovských teroristů.

Jediný, kdo nekapituloval, byl štábní **plukovník Mihailović**, odborník na vedení guerillové války, který se skupinkou 31 vojáků, poddůstojníků a důstojníků odešel do kopců Srbska, kde na kopečnatém terénu **Ravna gora 13. května 1941 vztýčil prapor svého 41. pluku** a zahájil odpor proti okupantům. Druhá skupina odporu, vedená chorvatským komunistou **Josipem-Brozem Titem**, zahájila odpor později, až 2 týdny po přepadení SSSR 7. července 1941 v Srbsku. **Mihailović patřil koncem roku mezi nejpopulárnější muže světa**, spolu s Churchilllem a Rooseveltem, byl „**the Person of the Year**“ (týdeník TIME). Ve vedení odporu proti okupantům byl Tito bezohlednější a úspěšnější a získal pro sebe veškerou pomoc spojenců, hlavně Velké Británie, včetně velikého antikomunisty – Churchilla. Vyplývalo to částečně z pomluv, že někteří Mihailovićovi lidé s okupanty, hlavně s Italy, kolaborovali. Mihailović také šetřil lid proti německé odplatě, která znamenala popravu sto rukojmí za jednoho zabitého a 50 za jednoho zraněného německého vojáka. Tito naopak v tomto smyslu lid nešetřil. O uvedeném napsal známý americký publicista **David Martin** knihu „*Sít dezinformací – Churchillův závažný jugoslávský omyl.*“

Dodnes si autor vzpomíná na hrůzu, která padla na Srbsko, když **mluvčí německé armády Felix Benzler v říjnu 1941 prohlásil**:

„*Minulého týdne byl popraven veliký počet Srbů, ne pouze v Kraljevu (1 700), ale i v Kragujevcu (2 300), jako odplata za vraždu příslušníků wehrmachtu, a to v poměru 100 Srbů za jednoho Němce...*“ Podle místních zdrojů Němci nepostříleli 4 000 civilů, ale 10 000. V městě Kragujevac bylo německou armádou (ne zbraněmi SS) **postříleno CELÉ chlapecké gymnázium od 15 let výše, včetně ředitele a profesorského sboru**. Popravky se konaly v dnešním parku „Šumarice“. Autor místo hromadných poprav znova navštívil v 1999, včetně místa hromadné popravy gymnazistů...

I když na začátku **royalista Mihailovič a komunista Tito** spolupracovali v boji proti okupantům, později se rozešli a naopak proti sobě, bohužel, bojovali. Příliš mnoho krve tak bylo zbytečně, ke škodě národa, prolito. Po konci války, když Titovy jednotky Mihailoviče zajaly, byl po monstrprocesu stalinského typu z třicátých let odsouzen k smrti a za úsvitu 17. července 1946 zastřelen. Místo jeho hrobu není známo. Titovy úřady nedovolily účast v generálově obhajobě stovkám amerických a britských vojáků, důstojníků, kterým Mihailovičovy jednotky zachránily život a kteří věděli, jak jeho jednotky statečně bojovaly proti okupantům... Nicméně mu bylo **prezidentem USA Harry S. Trumanem, na návrh generála Dwight Eisenhowera**, v roce 1948 uděleno nejvyšší americké vojenské vyznamenání pro Neameričany **Legion of Merit**, s následujícími doprovodnými slovy:

„Generál Dragoljub Mihailovič mimořádně vynikl jak vrchní velitel jihoslovanských ozbrojených sil a později jako ministr národní obrany od prosince r. 1941 do prosince 1944 při organizaci a vedení velkých sil odporu proti nepříteli, který okupoval Jugoslávii. Díky nebojácnému vystupování jeho vojsk bylo zachráněno a vráceno do spojeneckých řad mnoho amerických letců. Generál Mihailovič a jeho jednotky, přes nedostatečné zásobování, v bojích za mimořádně těžkých okolností, významně přispěli věci spojenečtí a spolu se podíleli na dosažení konečného vojenského vítězství.“
29. března 1948 *Harry S. Truman, v. r.*

Výše uvedená citace byla Západem oficiálně zveřejněna až v roce 1956, protože Západ nechtěl komplikovat své vztahy s Titem, po jeho roztržce se Stalinem v r. 1948. Nicméně samotné vyznamenání svého otce dostala Mihailovičova dcera TEPRVE v 2005 (!).

Během války doslova **tisíce spojeneckých letadel přelétaly Srbsko**, aby bombardovaly naleziště ropy v Ploiești, v Rumunsku a od roku 1944 i cíle v samotném Srbsku, kdy například při náletech na Bělehrad, na Velikonoce 1944, „omylem“ zahynulo několik tisíc lidí, protože „koberec pum“ dopadl skoro 2 kilometry vedle. Řada spojeneckých, hlavně amerických letců, byla sestřelena a kolem 500 bylo zachráněno Mihailovičovými jednotkami, kterým říkali „vojsko v otčině“, nebo podle starých tradic „četnici“ (čti: četnyci).

Churchill převedl veškerou spojeneckou pomoc statečně bojujícím Titovým jednotkám **NOVJ** (Národně osvobozené vojsko Jugoslávie) a **POJ** (Partyzánské oddíly Jugoslávie). Rooseveltovi se nezdálo toto zcela logické, a proto poslal po mladém právníkovi, kapitánu Walteru Mansfieldovi (konec 1943, začátek 1944) k Mihailovičovi koncem srpna (1944) další **misí vedenou profesorem dějin** univerzity v Michiganu, významným balkanologem **Robertem McDowellem**, *ad hoc* jako podplukovníkem **rangerů**. Zpráva kapitána Waltera Mansfielda pro generála Donovana (OSS) byla totiž takového rázu, že Roosevelt a State Department chtěli ihned zahájit pomoc Mihailovičovi (březen 1944). Pak ale osobně zavolal W. Churchill a tím vše skončilo. Aby vyšetřil skutečnou pravdu, s **McDowellem byli i tři mladí důstojníci, kteří mluvili srbsky. S jedním z nich** (poručík?, kapitán?) **se 19letý autor článku** (mluvil už slušně anglicky) **sešel** někdy v září-říjnu 1944 v terénu pod Mihailovičovou kontrolou, v oblasti mezi Obrenovcem a Stepojevcem (jihojihozápadně od Bělehradu). **Američan byl rozhořčený nad dezinformacemi anglického velitelství v Itálii**, které jim tvrdilo, že je toto terén Titových jednotek. Také mi řekl, že se chystá hromadný přesun zachráněných amerických letců do Itálie. Tehdy **McDowell prohlásil: „Nacionalisté** (tj. Mihailovičovo vojsko) **ještě nemohou pochopit, že Amerika a Británie velkou část Srbů úmyslně obětovává, bez ohledu na dlouhou svobodomyšlnou a bojovou srbskou tradici...“**

Před **„Radou pro spravedlivé souzení generála D. Mihailoviče“** prohlásil 18. května 1946 McDowell: **„Dole podepsaný absolutně nic ani neviděl, ani neslyšel, co by generála Mihailoviče osobně nebo**

důstojníky pod jeho přímým velením mohlo přivést do spojitosti s jakoukoli spoluprací s Němci...“

Během jedné večere v **zimě 1945-1946 v Bruselu, prohlásil ka-jický Churchill** (před tím prohrál v Británii volby), že **„to, že vzal do svého náručí Tita, byla jedna z (jeho) největších chyb během války“**.

Nehledě na krajně těžkou situaci, ve které se jeho jednotky nacházely (mezi Titovými jednotkami, německým wehrmachtem, Rudou armádou), **jednotky Mihailovičova vojska** v otčině **koncem 1944 zajistily v obrovském nasazení do konce prosince 1944 odlet téměř 500 zachráněných, hlavně amerických letců**, z pomocného letiště v úpatí Suvoboru, v oblasti osady **Prenjani**. Kromě tisíců četníků, připravených bránit proti Němcům americké letce, měli tito neochvějnou podporu tamního srbského obyvatelstva, které je živilo, bránilo doslova svými těly (Němci popravovali místní obyvatele, pokud chránili zachráněné letce). V USA nedávno zemřel (koncem března 2010) asi poslední z důstojníků OSS, kteří byli při organizaci záchrany těchto letců, **Arthur J. Jibilian**, radiotelegrafista celé akce, která se nazývala **OPERACE HALYARD** (anglický význam: *lodní lanovky, zvedání nahoru*), **jinak též „Vzdušný Most“**, a vyšla o ní před 3 lety kniha **Gregory Freemana „Zapomenutých 500: Nevyslovený příběh o lidech, kteří riskovali vše“**.

Proti chorvatské pomluvě, že srbsští četníci kolaborovali s nacisty za Druhé světové války, ostře vystoupil **Richard L. Felman**, předseda národního výboru Amerických letců, zachráněných generálem Mihailovičem (**„Srbové byli hrdinové pro sestřelené americké letce“**. Wall Street Journal, 29. listopadu 1993). V článku Felman píše: **„Byl jsem osobně svědkem masakru 200 srbských žen a dětí nacisty, protože jihoslovanský vrchní velitel generál Mihailovič, Srb, nechtěl jim vydat mne a moji posádku... Nutno podotknout, že Chorvatsko bylo spojencem nacistického Německa za Druhé světové války, které formálně vyhlásilo válku Spojeným státům (zatímco Srbsko bylo naším spojencem)... Náš výbor představuje přes 500 amerických letců, sestřelených nad Jugoslávii za Druhé světové války a zachráněných srbským lidem a Četníky. Dodnes to zůstává v dějinách největší záchranná operace amerických životů za nepřátelskými liniemi...“**

Mihailovič a jeho srbské vojsko v otčině bojovali jménem Boha za krále a otčinu.

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DRSC.

• • •

Výročí měsíce

MARKRABĚ JOŠT LUCEMBURSKÝ

(600. výročí úmrtí)

Před šesti sty lety, dne 18. ledna 1411, zemřel v Brně **Jošt LUCEMBURSKÝ**, poslední samostatně vládnoucí moravský markrabě. Dnes je po něm pojmenována jedna z brněnských ulic.

Jošt Lucemburský, jinak též Moravský, byl nejstarším synem markrabě Jana Jindřicha (1322-1375) a jeho druhé manželky Markéty Opavské († 1363). Narodil se okolo roku 1354. Nepřetržitě 36 let zastával funkci moravského markraběte (1375-1411). Kromě toho byl také vévodou lucemburským (1388-1411) a kurfirtem braniborským (1397-1411). Necelého půl roku před svou smrtí byl zvolen do funkce římsko-německého krále.

Byl velmi schopným a obratným politikem, který pro dosažení ještě větší moci a majetku nešetřil penězi a přijímal i funkce, jež vykonával víceméně formálně. Třebaže se dvakrát stal generálním vikářem v Itálii, nikdy se do této země nevypravil, stejně jako nenavštívil Lucembursko, třebaže jej přijal do zástavy.

O Joštově osobním životě víme jen velmi málo. Například to, že byl dvakrát ženatý: první manželkou byla Alžběta Opolská (1360 až 1374) a po její smrti se druhou Joštovou ženou stala její teta – Anežka Opolská. Jošt Lucemburský byl prý člověk nejen úspěšný, ale i vzdělaný. Měl vlastní knihovnu, četl antické autory a vlastnil i Husův přepis jednoho z traktátů anglického reformátora Johna Wicliffa († 1384).

Jošt byl vychováván jako případný dědic českého trůnu, neboť Karel IV. měl až do r. 1361 jen samé dcery. Po smrti svého otce, Jana Jindřicha († 1375), se Jošt Lucemburský ujal vlády nad moravským markrabstvím. Jelikož byl nejstarším ze tří synů, stal se „starším moravským markrabětem“. O správu Moravy se tak musel dělit se svým nejmladším bratrem Prokopem († 1405). Mezi Joštem a oběma bratry, Prokopem a Janem Soběslavem, vypukly po roce 1381 spory, jež se staly příčinou vleklé domácí války. Druhorozený syn Jana Jindřicha, Jan Soběslav (1355-1394), který se rovněž tituloval jako „mladší moravský markrabě“, se dal na církevní dráhu: postupně se stal biskupem v Litomyšli (1380-1387) a v Olomouci (1387) a nakonec patriarchou v Aquileji (1387-1394).

Protože byl Jošt po císaři druhým nejstarším Lucemburkem, obával se Karel IV. toho, že by mezi ním a jeho syny mohlo dojít ke sporům o nástupnictví. Proto vydal v roce 1376 nástupnický řád, jímž rozdělil moc v zemích české tak, aby zajistil dědičná práva svým synům a jejich potomkům. Krátce nato potvrdil Karel IV. dohodu Jošta a Jana Soběslava o rozdělení rodového majetku po smrti jejich otce, Jana Jindřicha Lucemburského. V roce 1378 získal Jošt do zástavy Kladsko, patrně jako kompenzaci za půjčku 64 000 zlatých, kterou poskytl Jan Jindřich svému bratru Karlu IV. Jošt držel Kladsko až do roku 1388, kdy jej směnili s českým králem Václavem IV. za zástavu Lucemburska.

Působnost Jošta Lucemburského se neomezovala pouze na oblast Moravy a zástavních držav. V roce 1383 jmenoval král Václav IV. Jošta generálním říšským vikářem pro Itálii. Jošt se tak stal královým zástupcem v italských říšských državách. Když v roce 1387 pomohl Jošt spolu s bratrem Prokopem finanční půjčkou svému bratranci Zikmundu Lucemburskému k získání uherského trůnu, dostali za odměnu část západního Slovenska s městem Bratislavou. O rok později (1388) jim Zikmund dal do zástavy také Braniborsko. A protože Zikmund nebyl schopen vyplatit zástavní částku, stal se Jošt v roce 1397 braniborským kurfirtem a získal zároveň jeden ze sedmi hlasů potřebných k volbě římsko-německého krále neboli krále Svaté říše římské. Podobně český král Václav IV. zastavil v roce 1388 Joštovi hrabství Lucembursko a alsaské fojstství.

Díky tomu se Joštovi dařilo rozšiřovat majetek i politickou moc. Jeho ambice tím zdaleka nebyly uspokojeny. V roce 1394 se postavil na stranu panské jednoty proti Václavu IV., kdežto markrabě Prokop a králův bratr Jan Zhořelecký zůstali na straně Václava IV. Když pak Jan Zhořelecký v roce 1396 náhle zemřel, padlo na Jošta podezření, že zorganizoval jeho vraždu.

Během druhého zajetí Václava IV. šlechtou (1402) byl Jošt opět na straně šlechty, tentokrát ve spojení se Zikmundem Lucemburským. Jejich spojenectví však netrvalo dlouho: po smrti markraběte Prokopa (1405) stál Jošt již na straně Václava IV. Když v roce 1410 zemřel římsko-německý král Ruprecht III. Falcký (1400-1410), kandidoval na tuto funkci markrabě Jošt proti svému bratranci Zikmundu Lucemburskému.

Kurfiršti zprvu zvolili v září 1410 za římsko-německého krále Zikmunda, ten však nezískal potřebnou většinu, a proto se volba opakovala. Při ní dne 1. 10. 1410 dali své hlasy Joštovi Lucemburskému. Ten se však z titulu krále Svaté říše římské těšil jen krátkou dobu, protože již dne 18. ledna 1411 na brněnském hradě Špilberku zemřel. Byl pohřben v kostele sv. Tomáše, který patřil ke klášteru augustiniánů eremitů.

Brno se díky moravské větvi Lucemburků stalo na dobu celého půlstoletí (1348-1411) význačným kulturním centrem, jež bylo ovlivněno raným humanismem. Jošt Lucemburský v Brně obnovil mincovnu a po dobu své vlády zde razil vlastní mince. I když pobyt panovnické dynastie znamenal pro Brno značnou finanční zátěž, v konečném důsledku byl nakonec přínosem i pro zdejší měšťany, zejména řemeslníky.

V roce 1999 byly ostatky Jošta Lucemburského vyzvednuty z hrobu v kostele sv. Tomáše a podrobeny zkoumání antropologů. Podářilo zrekonstruovat podobu Joštovy tváře (viz obr. č. 2). Zaslouhou antropologického výzkumu víme například to, že Jošt měl na svou dobu velmi vysokou postavu: měřil více než 180 cm.

Na podzim loňského roku se Joštovo jméno opět objevilo ve sdělovacích prostředcích. Tentokrát to bylo v souvislosti se 600. výročí jeho zvolení římsko-německým králem. Při této příležitosti měla být poblíž kostela sv. Tomáše, v němž byl moravský markrabě pohřben, odhalena jeho jezdecká socha. Jak se zdá, na její zhotovení a případné odhalení si budou muset obyvatelé Brna ještě nějakou dobu počkat. Snad se dočkají...

30. 1. 2011

PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

• • •

Neuvěřitelné

RICHARD, EINSTEIN, NOBEL A VÁCLAV HAVEL – ZRCADLENÍ PRAVDY A LŽI

Na počátku bylo slovo...

Ano. Takto začíná známá „karlovská“ přednáška Václava Havla při udělení Ceny Karla Velikého. Václav Havel ve svém projevu k udělení této ceny uvádí, že takto začíná Bible. O vztahu tehdejšího papeže Jana Pavla II. a Václava Havla je mnoho známo, ale zásadní studii, že Václav Havel přednesl v úvaze o slově nesmysl, že takto začíná Bible, jsem nenalezl. Je to příklad obecně akceptované lži, jen když ji přednáší – potentát! Jediný, kdo již 17. 5. 1990 s kolegou, politickým vězněm Ladislavem Struskou, také politický vězeň, celkem 19 let v komunistických kriminálech vězněný Miroslav Dolejší, formoval otevřený dopis Václavu Havlovi.

Když to řeknu svými slovy, lidově, velmoci se dohodly na bázi beztržnosti zločinů komunismu a komunistů osobně pod taktovkou připravené, globální, světovládné vlády. Vrána vráně oči nevyklove. Či vrána k vráně sedá. Po dvaceti letech studia tohoto problému lze doplnit, že tato vláda má řadu stupňů: viditelné složky – politiky, policejní a vojenské složky, bankéře a finančníky, pak tajné spolky, jako zednáře či různé kluby, tajné organizace, jdoucí napříč tímto vším, až po skutečné šéfy – pár rodin, které si koupily planetu Zemi. A nahoře pak koalice a nepřátelské tábory mimozemšťanů, ET. Ti působí především na ovlivňování psychiky, zejména mas. Reklama, PR. Veřejnost, masy, pak akceptují takové nesmysly, například že slova „Na počátku bylo slovo...“ stojí na počátku Bible, a ještě tomu tleskají a dávají za to medaile a ceny! I když každý si může Bibli prolistovat a zjistit, že tak začíná Jan (= autor čtvrtého evangelia – pozn. red.). Když prý oficiálně „mimozemšťané nejsou“, je to jen projev hlouposti a nevdělanosti? Ale za co jsou potom ty medaile panu Havlo-

vi? Zešíleli potentáti? Nebo jsou skutečně pod psychologickým ovlivněním ET, mimozemšťanů? Udělejte si názor sami!

Zatím pro konec roku 2010 mohu shrnout: Nobelův výbor pro udělování Nobelovy ceny za chemii, fyziku i medicínu Václava Havla nezařadil mezi hodné ocenění. Také literární vědci a badatelé o věci míru a války – ne. Václav Havel za celou dobu svého veřejného působení nedostal žádnou Nobelovu cenu, natož míru. Cenu za válku, za rozbití vlastního státu, Československa, kterému přísahal, navíc jako prezident a vrchní velitel vojsk (!), Nobelova nadace neuděluje. Dne 10. 12. 2010, na Den lidských práv, pro Havla Nobelova cena není!

Připomeňme si rodinu Nobelů, významných průmyslníků Skandinávie, severu. Dá se říci, že tato rodina byla „továrnou“ na patenty a vynálezy a zlepšováky. Do dějin se zapsala také pracemi o bádání okolo trinitrátu glycerinu, nitroglycerinu, výborného léčiva. A také silné průmyslové výbušniny, která – ač rodem ze severu – nemá ráda zimu, mráz ani hrubé zacházení! Tuto citlivost samotného nitroglycerinu odstranil právě A. Nobel nasátím do vhodného porézního materiálu, tehdy do přírodní křemeliny. Na světě byl dynamit, tovární značky Nobel... Látka pro stavebnictví. Látka, bez níž by stavba silnic, železnic a tunelů a mnoha dalších staveb nebyla možná. Také války a vojenské akce. Milionům lidí tento vynález život ulehčil, stejnému počtu zmrzačil existenci, či vzal život. Svědomí Alfrédu Nobelovi velelo opřít se zlu válek, a proto založil svou nadaci. Jako podporu bádání – pro mír!

S dynamitem, tedy dílem A. Nobela souvisí i první jméno v titulu tohoto článku – „Richard“. Tam jsem skončil svůj exkurs do hledání stop vlivu ET zde, na Zemi, v textu nazvaném „Divide ET impera!“ k 5. 6. 2010 (viz SN č. 4/2010, str. 6-7).

Richard, jako podzemní objekt c) k dolu, podzemnímu lomu na vápenec u Litoměřic, je původně dílo světa užití dynamitu i reality světa A. Nobela a dějů války a míru. Triumfů vědy i bídy a utrpení dělníků a pracovníků zbrojovek. Václav Havel, jako politik a prezident ČSSR, ČSFR a ČR, poslal tuto epochu dějin do zapomnění. Připomeňme si ji tedy a hledejme klíčové uzly historie, kde se jeví vliv „úředně neexistujících“ ET, mimozemšťanů. Budu se držet klasického, historického kalendáře a zdůrazním události dvojice dvou dvojkových dat, vzdálených jeden měsíc: 2. 7., 2. 8. a 2. 9. Nejdůležitější po naši současnost, která ji změnila zcela prokazatelně, je datum 2. 8. 1939. kdy Albert Einstein, Leo Szilard a Eugene Wiener, židovské špičky vědy, píše známý dopis Franklinu Delano Rooseveltovi, prezidentu USA a židovskému aktivistovi, o nutnosti zahájit práce USA na atomové bombě. Po válce pak Einstein hořce litoval tohoto dopisu a odmítl vstoupit do politiky: do nabízené role prezidenta Státu Izrael. Byli tito Židé ovlivnění svými pěstouny – ET?

K záhadám Richardu jsem připojil likvidaci jeho pracovníků – otroků III. říše, kteří v počtu asi 7000 osob pracovali, byli registrováni a bylo jim poskytováno ubohé živobytí. Do 15. 3. 1945. Již 17. 3. 1945 neexistují. Zatím byl nalezen jen popel z cca 5000 naráz zpopelněných dělníků, zejména z okupované Francie, vysypaných jako popel, někdy na konci března nebo na počátku dubna 1945 do výkopu. A nalezených při stavbě železniční přeložky, jak opakují.

Einstein a další židovští vědci varovali židovské politiky v USA, že režim A. Hitlera vyvíjí atomovou zbraň. Při tom vědci drží mezi sebou a dobře vědí, že zbrojní program III. říše preferoval atomové motory pro ponorky, lodě, letadla apod. a pro **výrobu**.

Robert Jung a další seriózní autoři našli po válce pravdu: němečtí vědci, převážně Nežidé, preferovali skutečně vývoj motorů, pohonného zdroje – atomového reaktoru. Jasně se angažovali ve vývoji v experimentech s využitím jaderné energie pro pohon válečných strojů a zařízení! Uranové bomby vyvíjelo dvě: Uran-bombe a Uranium-bombe. Ze seriózních pramenů je známo, že

rozumní vědci v nacistickém Německu, III. říši, Židé i Nežidé, členové nacistické strany i nestraníci vývoj jaderné zbraně bagatelizovali, utlumovali. Mnozí i kvalifikovaně brzdili, možná vlastně sabotovali! Při zkouškách těchto zbraní šlo o něco podobného jaderné, uranové pumě, ale chovalo se to jinak. Piloti a svědci udávají obrovsky silné, modré světlo, nikoli oslepující bílé světlo jako od Einsteinova „dárku“ Japoncům v Hirošimě a Nagasaki. (Když 2. 9. 1945 skončila 2. světová válka; ecce: dvojkové datum!) Abychom byli přesní: 2. 8. 1945 bylo jedno z navržených dat shoení americké jaderné pumy na Japonsko, ale pak se tak stalo 6. a 9. 8. 1945 – na Hirošimu a Nagasaki.

Einstein dobře věděl, že německá věda potlačuje bádání okolo uranové pumy ve prospěch pohonné jednotky. Hitler sám považoval stejnými úkoly různé složky státu, který řídil. Říšské ministerstvo vědy, školství a osvěty vytvořilo pod řízením profesora Abrahama Essau skupinu pro vojenské využití jaderné fyziky. Například 29. 4. 1939 svolává tajnou vědeckou konferenci právě na téma využití jaderné reakce pro pohon motorů. Za účasti Armádního zbrojního úřadu, HWA (Heereswaffenamt); mezi účastníky byl i prof. George Joos. Z této iniciativy HWA pokračuje vývoj pod vedením Kurta Diebnera. Důkazem je článek spolupracovníka prof. Hahna z července 1939 v časopise Naturwissenschaften s názvem „Je technické využití atomového jádra možné?“. Dne 26. 9. 1939 Armádní zbrojní úřad (HWA) III. říše svolal jednání o Uranovém projektu, na němž byli přítomni velikáni vědy a techniky, jako např. Walther Both (Nobelova cena 1954), Hans Geiger, Paul Harteck, Kurt Diebner, Erich Bagge, S. Flüge. Spolupracovali tam také Werner Heisenberg (Nobelova cena 1932), Carl F. von Weizsäcker, který r. 1940 objevil 94. prvek – plutonium. Programu vývoje jaderné techniky jak pohonu, tak uvažované jaderné zbraně, se zúčastnilo velké množství dalších vědců a techniků. Proč zajistili její neuzítí? Odpovědi máme ze současné doby!

O prázdninách 2010 se objevuje v tiskových agenturách smutné konstatování pravdy: analýzou DNA 39 žijících příbuzných z rodiny Adolfa Hitlera je zjištěno asi ¼ židovských genů vzácných afrických černých Židů – Falašů... A i okolí A. Hitlera bylo židovské, měl řadu židovských přátel, milenek, ochránců, jako SS E. Maurice, spolupracovníků. Známa je židovská kniha po převratu 1989: „40 000 židovských důstojníků ve Wehrmachtu“. Kolik jich bylo v SS polarizovaných? Sám Adolf Eichmann byl ze židovské rodiny a pronásledován později Izraelem, unesen, mučen, vyslýchán a Izraeli oběšen... Sám Goering často veřejně hulákal, že on rozhoduje, kdo je Žid a kdo ne, a tak „přikryl“ mnoho Židů v Luftwaffe a dokonce jeho přízeň pracovala pro špionáž SSSR jako skupina Rudá kapela. O tom, zda to byl „doběh“ spojenec-kých dohod III. říše se SSSR, se zatím jen spekuluje.

Vědci III. říše toto vše znali a preferovali tradiční křesťanské pojetí civilizace než židovské vize III. tisícileté říše à la kniha Daniel z Bible. Ovšem jako vlastenci pracovali ve zbrojním průmyslu své země. Celkový náskok Němců na počátku války byl od několika let až po rozpětí 5-10 let technického vývoje. Někde i dál. To, co bylo instalováno v podzemní továrně Richard, bylo něco, co dodnes není v nabídce firem!

Nyní mohu splnit slib z názvu o zrcadlení pravdy a lži okolo podzemní továrny Richard u Litoměřic na jménech Einsteina, iniciátora shoení jaderné pumy a otce jaderného zastrašování. A pokračovatele světa válek a ničení, ovšem pod sametovým řečením, byť nesmyslu, jako v případě Havlovy přednášky „Slovo o slově“ a světě mužů, bojovníků za lepší svět, techniků, vědců, vynálezců. Vědomých si dobrodiní síly techniky a její schopnosti: **ničit** a vraždit. A svědomí. Za svobody řešit dobro a mírové využití techniky. Za nesvobody, třeba současně finanční a škrtačí diktatury, či jako za židovské diktatury určité frakce Židů v nacistickém Německu proti

jiné části Židů, zejména pokřtěných, tedy křesťanů, kde smutným příkladem je katolická jeptiška ze židovské rodiny Edita Steinová, prohlášená za svatou, se musí každý rozhodnout před svým svědomím. Být zabit jako Edita Steinová, škrtnut, nebo jásat s režimem.

Na počátku jsem slíbil zastavit se u dvojkových dat. Tedy: 2. 8. 1914 se Německo přidává k válce c. k. Rakouska proti Srbsku, kterému poskytuje pomoc Rusko. Dne 2. 8. 1914 se staví Německo po bok c. k. Rakouska proti Srbsku, Rusku a spojenecké Francii; ani Anglie nezůstane pozadu a vstupuje do války proti Trojspolku. Tak vypadal začátek I. světové války. Dopis z 2. 8. 1939 A. Einsteina a jeho kolegů prezidentu USA nese o 25 let později tuto válečnou metlu světových válek dál, pro budoucí války.

A den 2. 7.? Obecně: jedná se o den UFO a asi „UFONŮ“, ET. Na paměť dopravní nehody z 2. 7. 1947 z Roswellu, kde došlo k několika haváriím UFO. Podle pomalu prosakujících infor-

mací už v květnu, červnu i červenci 1947. Místa havárií se kryjí s rozmístěním letky strategických bombardérů USA, které svrhly jaderné pumy na Hirošimu a Nagasaki a byly v provozu na počátku „studené války“, po roce 1945. A dále: v Novém Mexiku byly testovací prostory pro další leteckou techniku a ukořistěné německé rakety a další vojenskou techniku III. říše. Nezapomeňme na 16. 7. 1945 – výbuch první jaderné pumy v USA, jak je oficiálně publikováno. „Kousek“ od Roswellu.

A trochu šokující pravdy na závěr: Hledači pravdy již publikovali prapodivné souvislosti sladkého řečnění prý „Plejádanů“, samé sametové tu, tu, tu – „pravda a láska zvítězí“ – a pak vzápětí rozvrat, bída, zmar, škrt a smrt. A spojnice Einstein – Havel tak nabývá důležitosti pro další zkoumání.

9. 12. 2010

MIROSLAV MÜLLER

Kupte si knihu B. Koblihy!

Bohumil Kobliha:

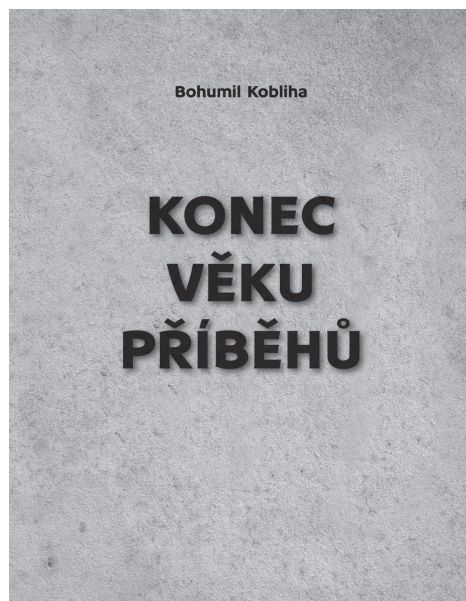
KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ

Formát: 165×220 mm, váz., 272 stran, 247 Kč

ISBN 978-80-904076-0-2

Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:

Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík, Přetlucká 2330/31,
100 00 Praha 10, tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

**TUTO KNIHU LZE ROVNĚŽ
ZAKOUPIT V PRODEJNĚ
NAKLADATELSTVÍ PRIMUS,
VĚZEŇSKÁ 7, PRAHA 1.**

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

Svobodné noviny na internetu

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK •
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • PÍSEMNÝ
KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 •
FAX: 274 815 072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ
• CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ
NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH
ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

www.i-sn.cz